EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 97, 15 Mayıs '94

Beklenen yaz ve bekleyen görevler

Hükümetin sosyal-demokrat başbakan yardımcısı, 5 Nisan paketini kastederek, "70 yılın en ağır kararlarını aldık" diyor. Sermaye çevreleri, özellikle TÜSİAD sözcüleri ise, bu kararları aspirin tedavisi değerinde bile görmüyorlar. Sanılabileceği gibi bu tanımlamalarda bir çelişki yok. İki açıklama aynı gerçek çerçevesinde birbirini tamamlıyorlar. Birarada kapitalist ekonominin derin bir batakta olduğuna işaret ediyorlar. Kriz öylesine ağırdır ki, "70 yılın en ağır kararları" ona kısa süreli bir ağrı kesici etkisi bile yapamıyor.

5 Nisan'ı hemen izleyen günlerde en büyük iki tekelci sermaye grubunun Cumhurbaşkanı Demirel'den ne istediklerini biliyoruz. Mevcut paketin bir çözüm olmadığı bildiriliyor, köklü bir müdahale için ekonomiye el konulması isteniyordu. Bunu izleyen günlerde ve haftalarda sermaye basınında kriz üzerine yeralan sayısız yazıdan bir kaç örneğe birarada bakmak açıklayıcı olacaktır.

"Bu kriz sandığımızdan daha derindir. Krizin asıl dalgaları daha üzerimize gelmedi. Şimdi bütün şirketler küçülme yolları arıyorlar. Büyük bir işsizlik dramıyla karşı karşıyayız." (Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*)

"Ne hükümetin açıkladığı paket gerçek bir paket, ne de bu paket ile ekonomi düze çıkabilir... Eğer ciddi bir paket ile ekonomiye şok tedbirlerle müdahale edilemezse, dolar fiyatının bu artışını, kredi maliyetinin bu faturasını 1994 yılı için en az yüzde 400 civarında bir enflasyon dengeler." (Tevfik Güngör, *Dünya*)

"Gerçekten kriz henüz dibe vurmamıştır. Yaz ayları bir hayli zor geçecektir. Şimdilik sadece zamların acısını hissediyoruz, yaz aylarında sanayideki sarsıntılarla daha büyük sıkıntılar yaşayacağız. Bu kaçınılmazdır." (Taha Akyol, *Milliyet*)

"Bu kriz farklı kriz!.. Bu krizin çözümü 1979 krizinin çözümü kadar kolay olmayacak... Kısa sürede düze çıkamayacağız." (Ali Rıza Kardüz, *Sabah*)

Bunları başka örneklerle çoğaltmak mümkün, fakat bu kadarı yeterli bir açıklık sunuyor.

Bazı bankaları iflasa götüren gelişmelerin ardından, sermaye şimdi de krizin asıl yıkıcı dalgası olarak sanayideki iflasları bekliyor. Bunu önleyecek herhangi bir olanağa sahip değil. Yalnızca doğuracağı yükleri emekçilere fatura etmek için alınması gereken yeni tedbirler üzerine tartışılıyor. Yeni paketler ve "ekonomiye şok tedbirlerle müdahale"den kastettikleri budur. Mevcut hükümetin bunu gerçekleştiremeyecek kadar yıpranmış, güçsüz, itibarsız ve ciddiyetsiz olduğunu düşünüyorlar. O nasılsa "70 yılın en ağır kararları"nın siyasal sorumluluğunu mali iflasın sorumluluğu ile birlikte yüklenmiş durumda. Kendisine bir de Haziran'dan itibaren başgöstermesi beklenen şirket iflaslarının faturası kesildi mi, "buraya kadar" demenin de vakti gelmiş olacak.

Açıkça ve en arsız biçimde yürütülen yeni hükümet tartışmaları ve çalışmaları ile son dalaşmalar gösteriyor ki, TÜSİAD bu işi Cumhurbaşkanına ihale etmiştir. O ise her vesileyi kullanarak ve her önüne gelene "Sabredin, Haziran'ı bekleyin" diyor. "Haziran'da buluşalım" büyük sermaye çevrelerinde bugünün parolasıymış, bunu medyanın satılmış kalemleri yazıyor.

Sermaye krizin yeni dalgasını yeni, yıpranmamış, yeni paketler açmaya gücü olacak bir hükümetle karşılamak istiyor. Mevcut hükümet Haziran'a kadar 226 ile düşürülürse bir ANAP-DYP hükümeti, düşürülemezse Cumhurbaşkanının Anayasal yetkisini kullanarak 119. madde çerçevesinde "duruma el koyma"sı üzerinde çalışılan mevcut ihtimaller.

Onlar için biçim değil "etkin müdahale" önemli.

Sermaye yazarlarının yukarıya aktarılan yaz beklentilerinde dikkati çeken nokta işsizlikte yaşanacak patlamaya ilişkin olarak söylenenlerdir. "Şimdilik sadece zamların acısını çekiyoruz" diyorlar, oysa "Büyük bir işsizlik dramıyla karşı karşıyayız"!

Apaçık ortada ki sermaye şirket iflaslarını bahane ederek geniş çaplı bir tensikat saldırısına girişecek. Bugüne kadar daha çok özelleştirilecek ya da kapatılacak KİT'ler üzerinden işçileri tehdit eden bu saldırı şimdi genelleşmiş biçimiyle gündemdedir. Yani sorun yalnızca zor duruma düşecek ya da iflas edecek şirketlerle de sınırlı olmayacak. Kapitalistler bu tür olayları bahane ederek ve "küçülme" zorunluluğunu ileri sürerek, yerine maliyeti çok daha düşük yenilerini almak için de toplu işten çıkarmalara başvuracaklar.

Önümüzde bu saldırı konusunda işçileri şimdiden uyarmak, hazırlıklı olmaya ve direnmeye çağırmak görevi durmaktadır. Bugüne kadarki olaylar, işçi sınıfının en büyük hassasiyeti ve en önemli eylemsel çıkışları tensikatlara karşı gösterdiğini ortaya koymaktadır. Sınıf kitlelerinin bu hassasiyeti, militan ve örgütlü direnişler geliştirmek üzere şimdiden işlenmek durumundadır.

Kuşkusuz ki bunu vurgulamakla sadece sermayenin hazırlanmakta olduğu yeni saldırıların önümüzdeki haftalarda gündeme gelecek özel bir yönüne işaret etmiş oluyoruz. Fakat saldırının kendisi geneldir ve çok boyutludur. Sermaye için bugün asıl önem taşıyan sorun, iktisadi tedbirleri olanaklı kılacak bir siyasal ortamdır. 119. madde de ekonomik gerekçelere dayalı bir siyasal tedbirler demetini ifade etmektedir. Bu bir "sivil sıkıyönetim"dir. Ekonominin durumu gerekçe gösterilerek, zaten son derece sınırlı ve güdük olan hakların da askıya alınmasıdır. Buna rağmen girişilecek hak arayışlarına yönelik her türlü resmi baskı ve teröre yasal bir kılıfın giydirilmesidir. Özetle askeri darbe ile aynı işlevi görecek bir "sivil darbe"dir sözkonusu olan. Olayların bugünkü safhasında düşünülen ve somut olarak hazırlanan "çözüm" budur.

Türkiye kapitalizmi kendi ifadeleriyle "Cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik krizi"ni yaşamaktadır. Bu belirlemenin kendisi saldırının çapı konusunda da açık bir fikir vermektedir. Cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik krizi, işçi sınıfına ve çalışan halka yöneltilecek en büyük ekonomik saldırı demektir. Bu 24 Ocak'ın bile gölgede kalması anlamına gelir. 24 Ocak'ın siyasal boyutu olan 12 Eylül'ün gölgede kalıp kalmayacağını ise sınıflar mücadelesi, işçilerin ve emekçilerin göstereceği direnişin gücü ve boyutları tayin edecektir.

Bugünkü devrimci görevlerimizin çapını ve kapsamını bu olgular belirlemektedir. Türkiye kapitalizminin bu en büyük kriz dönemini devrimci bir atılım için, iktidar mücadelesi doğrultusunda anlamlı bir sıçrama için değerlendirebilecek miyiz? Bunun yanıtı ortaya konacak örgütlü devrimci iradeye sıkı sıkıya bağlıdır. Bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal başarı için objektif anlamda denebilir ki her şey mevcuttur. Eksik olan tek şey, doğru bir ideolojik-politik çizgi temelinde ortaya konacak, konması gereken devrimci örgütsel iradedir.

Öncü kimliğin sergileneceği ve kanıtlanacağı, olayların bunu zorladığı, zorunlu kıldığı günleri yaşıyoruz. Komünistler tüm güçlerini ve yeteneklerini ortaya koymak zorundadırlar. İnisiyatiflerini sergilemeli, yiğitliklerini göstermeli, örgütlenme ve örgütleme kapasitelerini olaylara somut müdahale içinde kanıtlamalıdırlar. Kitle hareketini etkilemek, ona devrimci bir yön verebilmek, bu hareketin yarattığı ve devrimci mücadele mecrasına ittiği yeni güçlerden mümkün olan en çoğunu kazanmak, ancak bu takdirde mümkündür.

Olaylara yetişmek dün olduğu gibi bugün de devrimci siyasal çalışmanın en temel sorunu, daha doğrusu köklü zaafı durumundadır. Yaşam çok hızlı akıyor, sayısız fırsat beliriyor ve kayboluyor. Düzenin ve devletin teşhiri için, kitleleri mücadeleye çekmek için, mücadele içindekileri devrimcileştirmek için geniş olanaklar, önemli fırsatlar var.

Bir kez daha, herşey gösterilecek devrimci inisiyatife, ortaya konacak pratik devrimci çabaya bağlı. Sağlam bir örgütlenme ve etkin bir politik propaganda-ajitasyon. Yaşadığımız dönemi bunlarla kazanabiliriz.

EKİM

Çanlar kapitalizm için çalıyor!

Düzen çürümüş, kokuşmuş, iflas etmiştir

Kapitalist krizdeki şiddet, emekçi yığınlara karşı sürdürülen topyekün savaşın şiddetini belirlemekle kalmıyor, sermaye cephesinde de şiddetli dalgalanmalara neden olan soğuk rüzgarlara yolaçıyor.

İşçi sınıfına ve emekçi yığınlara karşı başlatılan yeni saldırı harekatının üzerinden henüz bir ay geçti. Fakat bu süre zarfında gelişen olaylar, düzeni tam bir kaosa sürüklemeye yeterli oldu. Ard arda patlayan skandalların hızına yetişmek neredeyse olanaksız hale geldi.

5 Nisan Kararları'nın ardından bir süre için "istikar paketi"ne destek sunup sunmamak konusunda sessizliği yeğleyen ana muhalefet partisi ANAP, demagojik bir istismara girişerek hükümeti beceriksizlikle suçlamıştı. Yükün emekçi yığınların sırtına yıkılmasına özde hiç bir itirazı olmayan Mesut Yılmaz, "bu işi ancak ben yapabilirim" demeye getirince, Çiller'den "terörist" damgası yemişti. Daha bunun gürültüsü sürerken, kredi dilenmek için Amerika'ya giden Çiller'in Clinton'la Kıbrıs üzerinden sürdürdüğü pazarlık gazete manşetlerine yükseldi. Çiller "Kıbrıs konusunda taviz vermedim" dediyse de, ABD'ye göbekten bağlı bir ülkede buna inanan çıkmadı. Ardından kriz bankacılık sektörüne sıçradı. Batan bankalarla birlikte bir anda devlet ile sermayenin kirli ilişkileri tüm çirkefliğiyle suyüzüne çıktı. Rüşvet, dolandırıcılık ve yolsuzluk skandalları ortalığı kasıp kavurdu. Yıkılan banka sistemi, Türkinvest gibi Türkiye'nin önde gelen finans kuruluşlarını peşinden sürükledi. Mali sistem çöküş aşamasına geldi. KİT'ler zarar ediyor demagojisiyle özelleştirmeleri hızlandıran sermaye düzeni, batan bankalar sözkonusu olunca arda arda kurtarma operasyonlarına girişti. Sermaye cephesi tek bir ağızdan emekçi yığınların açlığı pahasına fedakarlık çığırtkanlığı yaparken, önce Çiller'in 24 milyarlık yatı, içinde bulunduğumuz şu günlerde ise Cumhurbaşkanı'nın ondan aşağı kalmayan Cadilac'ı karşılıklı dalaşma konusu oldu. Sıra Nisan ayının 3 haneli enflasyon rakamının açıklanmasına gelince ise herkes nefesini tuttu.

Hükümetten teşvik adı altında 2 trilyon 108 milyar liralık rüşvet, MGK'dan ise talimat alan sermaye medyası, "istikrar paketi"nin hemen ardından ortak bir basın bildirgesi yayınlamıştı. Emekçi yığınlarının tepkisini "Haydi Türkiye" ve "milli kurtuluş savaşı" nameleri ile kırmaya çalışan mehmetçik basın, büyük sermayeden mevcut hükümete karşı homurdanmalar yükselince, milli kurtuluş cephesini çabuk terketti. Medya olanca yıkıcılığıyla, dün özene bezene vitrinine yerleştirdiği "hoş ve boş" başbakanına yüklendi. *"Olmadı... Ülke öyle bir noktaya geldi ki, sanki birtakım güçler tarafından kuyunun dibine itildi"*. (*Hürriyet* -Tufan Türenç)

Sermaye'nin olağanüstü yeni tedbirlere, yeni paketlere yakıcı bir ihtiyaç duyduğu bir sırada, TÜSİAD başkanı Komili'nin işlerin olağan bir hükümetle yürütülemeyeceği doğrultusundaki beyanı, gerçekte ekonomik kriz denizinde fırtınaya kapılan büyük sermayenin alabora olma korkusunu dile getiriyordu. ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın "TÜSİAD benden hükümeti devirmemi istedi" şeklindeki açıklaması, işin iyice çığrından çıkmasına vesile oldu. Yumuşak koltuğunu yitirme paniğine kapılan Çiller, "vatan hainleri" diye serzenişte bulundu. Ancak açıktan ve büyük bir pervasızlıkla yapılan "darbe" tartışmalarının önüne de geçemedi. Baktı ki olmuyor, Genelkurmay Başkanı "Doğan abi"sinin gölgesine sığındı. Kukla başbakanlara has aptallığıyla, Genelkurmay'a rüşvet gibi kendi tabiriyle "çok gizli" konuları iki bakanıyla telefonda görüşmeye kalktı. Ertesi sabah bu telefon konferansı en ince ayrıntısına kadar medyada yankılandı. Skandal giderek büyüdü, Cumhurbaşkanı, TÜSİAD, Genelkurmay ve Çiller arasında düzeysiz, rezil bir savaşa dönüştü Kızışan it dalaşı öyle bir noktaya vardı ki, aşağıdaki türden itirafları yapmak aslında herkesin zaten açıkça gördüğünü yazılı alarak tekrarlamaktan başka bir anlama gelmez oldu: *"Türkiye yönetiminde başat olan askercil yan, şu anda açık düşmüştür (...) Türkiye'de perde arkasındaki gerçeklerin neler olduğunu açıkça gösteren Tansu Çiller'e teşekkür etmelerinin zamanıdır. Bu genç kadın, 'Demokrasi paketi için Güreş'le anlaştım' derken doğru söylemiştir. Çünkü bu sistemde askerden okey almadan hiçbir şey yapmanın imkanı yoktur ve genç kadın bunu göstermiştir"* (*Hürriyet* -Yavuz

Gökmen)

Gerçekten de yaşanan her skandal, sermaye düzeninin gerçek karakterini ortaya koymaktan öte bir anlam taşımıyor. Kontra cumhuriyetinin düne kadar kitlelerden az çok başarıyla gizlenebilen kirli yüzü, bugün tüm iğrençliği ve kokuşmuşluğuyla sahnededir. Kısacası öz ve biçim arasındaki paravan bunalımın şiddetiyle yıkılmıştır. MGK ve uluslararası sermayeye göbekten bağlı büyük sermayenin yüzünü örten parlamenter şal, tümüyle şeffaflaşmıştır.

Kapitalist devletin kirli ve kanlı kimliğinin kitleler önünde bu denli açık bir tarzda sergilenmesi düzen açısından tehlikelidir. Düzen bundan ciddi bir sıkıntı duymaktadır. Ancak önüne geçebilecek olanaklarını da tümüyle tüketmiştir. Örneğin Doğan Güreş etrafında burjuva basın üzerinden yürütülen tartışma, yine aynı basın tarafından, "bir Genelkurmay Başkanı'nın kamuoyu önünde bu denli tartışılması sakıncalıdır" vb. uyarılarla eleştirilmektedir.

Kuşkusuz ki düzenin bu denli pervasızlaştıran çıkışsızlığı ve sıkışmışlığıdır. Ekonomik bataklıktan kendisini kurtaramayan kapitalist sistem, geçici bir dönem daha ayakta kalabilmek için dahi, 5 Nisan Kararları'yla karşılaştırılamayacak denli ağır yeni paketlere ihtiyaç duymaktadır. İMF ile imzalanacak olan stand-by antlaşması için gereken ek önlemler bile açılan "istikrar paketi"ni kat be kat aşacaktır. Ancak öte yanda sermaye düzenini diğer bir gerçek tehdit etmektedir. Öyle ki, bıçağı kemiğinde hisseden emekçi yığınların daha yoğun sömürüye, daha fazla açlığa ve sefalete tahammül edemeyeceği açıktır. İşçi sınıfından ve çalışan yığınlardan güçlü ve örgütlü bir tepkinin yükseldiği koşullarda ise, sistemin bunalımının devrimci bir krize dönüşmesi hiç de uzak bir ihtimal değildir. Bugün yükselen tepkileri bazı hak kırıntıları ile eritme imkanını dahi tümden yitirmiş olan sermaye düzeni ciddi bir açmazla yüzyüzedir. Hem ekonomik krizin ağır faturasını emekçi yığınların omuzlarına yıkacak ve hem de toplumsal muhalefeti tümüyle susturacaktır. Yığınların tepkisini bastırmanın, kitleleri susturmanın tek yolu ise biçimsel maskelerinden arındırılmış saf bir faşizmdir. Oysa 12 Eylül'le büyük ölçüde başarıya ulaşan harekatın bugün aynı rahatlıkla uygulanması koşulları yoktur. Zira bugün kitleler hem geçmişin deneyimine sahipler ve hem de mücadelenin motor rolü küçük-burjuvaziden proletaryaya geçmiştir. Dün, 12 Eylül arifesinde, yılların getirdiği bir mücadele yorgunluğunu yaşayan yığınların bugün mücadele kararlılığı ve bilinci henüz yeni yeni bilenmektedir. Ekonomik sömürüye ek olarak devlet terörünün daha da yoğunlaştırılması, umulanın aksine, toplumsal muhalefeti susturmak yerine zincirlerinden boşaltması çok daha muhtemeldir.

Sözkonusu açmazın büyüklüğü düzenin bunalımını iyiden iyiye artırmaktadır. Ancak sermaye düzeninin beklemeye, tartmaya, temkinli olmaya hiç mi hiç vakti yoktur. Müdahaleyi geciktiren her dakika sermaye cephesinde ciddi bir kan kaybına yolaçmaktadır. TÜSİAD'ın hükümeti devirme harekatı bunu anlatmaktadır. Zira ihtiyaç duyulan radikal müdahalenin olağan, üstelik de iyiden iyiye yıpranmış, inandırıcılığını kaybetmiş bir hükümetle başarılamayacağı ortadadır. Koltuğunu kaybetme telaşında olan Çiller bile bunun farkındadır. Askerlerin arkasına bu denli açık bir tarzda sığınma ihtiyacı da buradan kaynaklanmaktadır.

Dolu dizgin yaşanan it dalaşının, kaosun ve paniğin anlamı açıktır: Sermaye devleti belli başlı kurumlarıyla diz boyu çamura saplanmıştır. Düzen çürümüş, kokuşmuş, kısacası iflas etmiştir. Çanlar kapitalizm için çalmaktadır.

Öyleyse neden hala başta işçi sınıfı olmak üzere yığınlardan yeterince güçlü bir tepki yükselmemektedir?

Birincisi, kapitalist barbarlık tüm toplumu kucaklayan bir dejenerasyon atmosferi yaratmaktadır. Devlet katlarındaki yolsuzluk ve hırsızlık skandalları, mafyacılık ve kontracılık pratiği öylesine günlük, sıradan olaylar haline gelmiştir ki, kitlelerin doğal tepkileri köreltilmiştir. İkincisi ise, sınıfın hala da aşılmamış olan örgütsüzlüğü ve önderlik yoksunluğudur.

Tüm bunlar komünistlerin görevlerine bir kez daha ve tüm yakıcılığıyla parmak basmaktadır: Sınıfın ve yığınların duyarlılığını kamçılayan yaygın ve etkili bir teşhir faaliyeti... Propaganda ve ajitasyonumuzu emekçi kitlelere en yaygın tarzda ulaştıracak yeni ve yaratıcı yöntemler... Örgütlenme çalışmasında döneme uyum sağlayan bir girişkenlik... Politik müdahalede hız ve inisiyatif...

Çanlar kapitalizm için çalmaktadır. Komünistler gerçek güçlerini hayata geçiri, proletaryayı tarihi misyonuna hazırladıklarında ise, sermaye düzeni tüm pislikleriyle tarihin çöp kutusuna atılacaktır.

Devrimci tutsakların DGM boykotu yayılıyor

Tüm dünyada sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, devlet terörünün ve zulmün yoğunlaşmasını beraberinde getirmektedir. Böylesi dönemlerde egemen sınıfların kışkırtılan kini zincirlerinden boşanır ve olanca şiddetiyle ezilen yığınlara yönelir. İlk ve en dolaysız hedef, her türlü savunma olanakları ellerinden alınmış tutsaklardır. Sermaye sınıfının tüm kirli savaş karargahları: işkencehaneler, zindanlar, mahkemeler çıplak zorun tartışmasız egemenliği altındadır.

Emekçi yığınlara karşı tarihin en ağır ve kapsamlı saldırının gerçekleştirildiği şu dönemde, cezaevlerinde, işkencehanelerde, mahkemelerde ve DGM'lerde en koyusundan bir devlet terörü yaşanıyor: 30 Mart günü Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde jandarma dipçik, kalas ve coplarla baskın düzenlemiş, siyasi tutukluları döverek, eşyalarını yağmalamıştır. 18 Nisan'da Urfa Kapalı Cezaevi'ne askerler PKK'lı kadın tutsaklara saldırmış, 10'u ağır olmak üzere 13 tutsağı yaralamıştır. 25 Mart'ta Buca Cezaevi'ne gardiyanların saldırısı sonucu 87 tutuklu yaralanmıştır. Ağır yaralanan 24 kişi hastaneye sevk edilmemiştir. 27 Nisan'da Elbistan Cezaevi'nde tutsaklar gardiyanlar tarafından dövülmüştür. Ertesi gün ise görüşe gelen yakınlarına saldırılmıştır. 29 Nisan'da Muş Cezaevi'de devlet güçleri koğuşları arama bahanesiyle basmış, jop ve kalaslarla tutsaklara saldırmıştır. Mayıs ayın bilançosu ise şöyle: DGM'de 1 Mayıs bildirisi okuyan Devrimci Sol tutsaklarına dayak, Kayseri Cezaevi'nde coplu, kalaslı baskın, Aydın Cezaevi'nde itirafa ve ihanete zorlama vb. vb.

Sınıflı toplumlar tarihi boyunca devlet, tüm kurum ve organlarıyla ezen sınıfın egemenlik aracı olmuştur. Burjuva sistemlerde bağımsız, tarafsız diye lanse edilmeye çalışılan hukuk, yargı gibi kurumlar gerçekte egemen sınıfın "örgütlenmiş zor"undan başka birşey değildir. Bugün sermaye devletine ve onun faşist uygulamalarına karşı mücadele eden herkes, adı üstünde devletin güvenliğini korumakla görevli DGM'ler tarafından yargılanır. Açıktır ki böylesi bir yargının tarafsız veya bağımsız olabilmesi yalnızca olanaksız değil mantıksızdır da. İşkence, yargısız infaz, savunmasız mahkumiyet gibi burjuva hukukunda bile meşruiyeti olmayan uygulamalar DGM'lerce onaylanır, sistemli tarzda uygulanır.

Bir yandan Kürt halkının kurtuluş mücadelesi karşısında acz içinde kıvranan, diğer taraftan keskinleşen sınıf çelişkilerinin kışkırttığı toplumsal mücadele karşısında ecel terleri döken kapitalist devlet, bugün can havliyle saldıran bir köpeğin kudurmuşluğuyla hareket etmektedir. Kanlı namlularını yalnızca mücadelede yerini almış Kürt halkına, emekçilere ve devrimcilere karşı değil, tercihini onurlu bir yaşamdan yana yapan bilim adamlarına ve aydınlara da yöneltmiştir. Gün be gün öğrenciler tutuklanıyor, gazeteciler işkenceden geçiriliyor, katlediliyor, aydınlar gözaltına alınıyor, yazarlar zindanlara atılıyor, bilim adamları prangaya vuruluyor...

20 ay hapis ve 208 milyon lira para cezasına çarptırılan devrimci-sosyalist aydın Haluk Gerger, faşist sermaye diktatörlüğünün amacını şöyle özetliyor: *"Bu cezalarda üç somut şey kendisini gösteriyor. Birincisi, bir etnik husumetle karşı karşıyayız. Türk şoven milliyetçiliğinin etnik husumeti, Kürt halkının, bir kardeş halkın haklı, meşru, demokratik ve doğal taleplerini savunduğumuz için... İkincisi, sınıfsal kin ile karşı karşıyayız, emeği ve işçi sınıfını savunduğumuz ve devrimci-sosyalist olduğumuz için, sermaye sahiplerince ve sermayenin bekçilerince bize yönelik saldırı sözkonusudur. Üçüncüsü de, aydınların dönekleştiği ya da sustuğu bir dönemde direndiğimiz ve ayakta kaldığımız için bir dönek nefretiyle karşı karşıyayız ve aydınların nefretinin hedefiyiz. İşte bütün bunlar cezada etkili oldu..."*

Oysa tırmanan şiddet beraberinde direnişi

de üretiyor. Bugün cezaevlerinden yeni ve güçlü bir eylem dalgası yükseliyor. 5 bini aşkın PKK tutsağının, ortaçağ engizisyon mahkemeleri niteliğini taşıyan DGM'lerin meşruluğunu reddederek duruşmalara çıkmama tavrı diğer siyasi tutuklular tarafından gittikçe daha yaygın bir tarzda örnek almıyor, destek görüyor. Tarihsel ve siyasal açıdan bütünüyle haklı bu devrimci tutum desteklenmelidir. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşta düşmanın eline tutsak düşmüş yurtsever devrimciler, savaş esirleridir. Ne onların ne de komünistlerin ve devrimcilerin sermaye diktatörlüğüne vereceği bir hesabı yoktur. Onları yargılayacak ve kuşkusuz aklayacak olan yalnızca tarihtir. Köhnemiş kapitalist sistemin tüm katlarına çürümüşlüğün ve kokuşmuşluğun hakim olduğu bir evrede, faşist yargı ve ceza organlarının hiç bir meşruluğu kalmamıştır. Tanınmamalıdırlar!

Kamuoyuna ve yurtsever halkımıza

Halkımıza karşı her yönüyle yoğun bir özel imha savaşını geliştiren ve her açıdan bir özel savaş rejimi-devletine dönüşmüş olan TC'nin halkımıza karşı kullandığı özel yıldırma araçları olan ve fiiliyatta tamamen savaş mahkemelerine dönüştürmüş olan DGM yargılamalarını tanımayalım!

Gözaltına alınan Kürdistan ve Türkiye emekçi halkı için kıyım mezbahaneleri olan işkence ve sorgulamalarda sorgu vermeyelim!

Özel Harp Dairesi'nin emireri olmaktan başka bir fonksiyonu olmayan DGM savcıları ve hakimlerine hiçbir ifade vermeyelim!

Tutuklamalarını meşru görmeyelim! Bu süreçten sonra DGM duruşmalarını protesto ederek tanımayalım! Ve hiçbir biçimde DGM duruşmalarına çıkmayalım.

Kendi açımızdan hiç bir meşruiyetini ve hukukiliğini tanımadığımız DGM duruşmalarına Sağmacılar Cezaevindeki 312 PKK davası tutsakları olarak çıkmayacağımızı kamuoyuna ilan ediyor, yurtseverim, demokratım, ilericiyim, insanım diyen herkesi duyarlılığa ve dayanışmaya davet ediyoruz.

15 Nisan 1994

Sağmacılar Cezaevinde Tutuklu Bulunan 312 Yutsever-Devrimci PKK Davası Tutsağı

Resmi cinayet çeteleri illegalleştiriliyor

Geçtiğimiz günlede polis denen katiller sürüsünün üniformaları değişti. Amerikan tipi yeni kıyafetlerine kavuştular. Eskilerinin ise Türki Cumhuriyetlerine verileceği söyleniyor.

Burjuva medya olayın estetik yanını öne çıkardı. Televizyon programlarında, polislerimize yeni kıyafetleri yakıştı mı? yönünde araştırmalar bile yapıldı. Polislerin halk nezdinde yeni kıyafetleriyle nasıl göründüğü kuşkusuz onlar için önemli! Çünkü polislerin kirli yüzü toplum nezdinde artık iyice teşhir oldu. Polis kurumu, işçi ve emekçilerin gözünde devletin terör aygıtından başka bir şey değildir. Polislerin rüşvetçi, işkenceci ve katil olduğu gerçeği artık büyük bir çoğunluk tarafından kabul görüyor. Sermaye iktidarı bu imajı değiştirmek için bir süredir çalışmalar sürdürüyor. Motosiklet gösterileri, akrobatik gösteriler, futbol maçları arasındaki gösteriler hep polisi şirin göstermek için yapılmıştı. Giysilerin değiştirilmesi de bununla bağlantılıdır. İşçi ve emekçilerin gözünde yeni kıyafetle yeni bir polis imajı yaratılmak isteniyor. Fakat bu olayın sadece bir yönüdür.

Kıyafet değişikliğinin asıl ve özellikle de gözlerden uzak tutulmaya çalışılan amacı polisin illegalleştirilmesidir. Bu resmi cinayet çeteleri artık teşhis edilemeyecekler. Yeni kıyafetlerde polisin kimliğini tespite yarayan yaka numarası uygulaması kaldırıldı. İşkenceci siyasi polisin zaten yaka numarası yoktu ve teşhis edilemiyordu. Şimdi sıra resmi polislerin de teşhis edilememesine geldi. Sermaye iktidarı açısından bu uygulama gerekliydi. Çünkü artık sadece Emniyet değil, hemen tüm karakollar işkence ve cinayet yuvasıdır. Sıradan polisler dahi işkenceci haline gelmişlerdir. Bu doğrultuda teşvik edilmekte ve desteklenmektedirler. Bugün bir trafik polisi bile Kadıköy'de olduğu gibi hiç korkmadan adam öldürebilmektedir. Ya da Ankara'da olduğu gibi bir milletvekili rahatlıkla dövülmektedir, Bahçelievler Karakolunda yaşandığı gibi lise öğrencisi bir bayan devrimciye tecavüz edilmektedir.

Sermaye iktidarının buna ihtiyacı vardır. Çünkü ekonomik saldırının başarıya ulaşması ancak terör eşliğinde olanaklıdır. İşkenceler, katletmeler, coplu saldırılar daha da artacaktır. Bu alandaki görev sadece sivil değil resmi polislere de düşmektedir. Artık herşey serbest. Yaka numaraların kaldırılması, resmi polislere bu konuda verilen bir güvencedir. Katillerin daha da cesaretlendirilmesi amaçlanıyor. Ancak nafile! İşçi sınıfından ve emekçi yığınlardan güçlü ve örgütlü bir karşı saldırı yükseldiğinde katiller sürüsünün illegaleştirilmesi da sermaye iktidarını kurtaramayacaktır.

Belediye işçileri direniyorlar

Güzeltepe Kağıthane olmayacak

Güzeltepe Belediyesi işçileri tensikata karşı üretimden gelen güçlerini ortaya koyarak direniyorlar.

Güzeltepe Gebze'nin kıyısında, daha çok yoksul emekçi halkın yaşadığı bir belde. Geçtiğimiz hafta yeni belediye başkanı burada çalışan 184 işçiden 134'ünün işine son verdi. Bir süredir kahvehanelerde vb. yaptığı toplantılarda belediyeden tüm solcuları temizleyeceğini iddia eden RP'li belediye başkanının gelir gelmez ilk icraati de bu oldu.

Belediye Başkanı sözde İçişleri Bakanının '94'de yayınladığı genelgeye göre işçi kıyımına başvurduğunu iddia etmekte. Bu genelgenin sermaye iktidarının işçilere yönelik bir saldırısı olduğu biliniyor. Ancak Güzeltepe'deki uygulama genelgenin sınırlarını çoktan aşmış durumda.

İşveren ayrıca belediye gelirlerinin az olduğunu iddia ediyor ve tensikata zorunlu kaldığını belirtiyor. İşçiler ise bakanın, öncelikle 4 milyarlık gelirinin hesabını vermesini istiyorlar.

Bir çoğu daha önce başka fabrikalarda çalışmış, direnişe katılmış, işten atılmış işçiler bir çok deneyimlere sahip. Bu deneyimlerin ışığında bu mücadeleye atılmışlar. Örneğin daha yerel seçimler öncesinden işyerinde bir komite oluşturulmuş.

İşyerindeki bütün işçiler direnişe katılıyorlar. Bu nedenle de tüm belediye hizmetleri durmuş bulunmakta. Güzeltepe'de çalışan 19 memur da işçilere destek vererek iş yavaşlatıyorlar. İşçiler memurların da iş bırakmasını bekliyorlar. Memurlar ise bu öneriyi aralarında tartışmaktalar. Diğer belediye birimlerinini tersine burada işçi-memur dayanışması somut olarak yaşanmakta.

Kağıthane dahil bir çok işyerinde direnişe tüm işçilerin katılmaması bu türden direnişlerin bir zaafı oldu. Yenilgiyi hazırlayan nedenlerden biri de buydu. Direnişçiler bunun öneminin bilincindeler. Oluşturdukları barikatın parçalanmasına izin vermeyeceklerini belirtiyorlar.

DİSK Genel-İş'e üye işçilerin şimdiye dek sendika şubesi ile aralarında ciddi bir sorun yaşanmamış. Şube direnişi destekliyor. Ancak sendika Gebze Belediyesi'nde etkili bir dayanışma eylemi örgütlenmesi konusunda beklenileni yerine getirememiş. Ayrıca Genel Kurula giden delegelerin direniş yerine uğramadan Ankara'ya yola çıkmaları işçilerde bir burukluk yaratmış. İşçiler sendikanın çalışmasından genel olarak memnun olmakla birlikte, doğru bir yol izlenmesinin koşulu olarak taban baskısının önemli olduğu görüşündeler. Kısacası, "bu direnişte belirleyici olan işçiler olacak", en çok yinelenen sözlerden biri.

Çevre halkı, özellikle kadınlar direnişi destekliyorlar. Kadınlar öğleden sonraları direniş yerine ziyarete geliyorlar. Sloganlara katılıyor, marş söylüyorlar. Yalnızca kadınlar değil, küçük esnaf da belediye işçilerinden yana.

İşçiler ne yazık ki Gebze ve Darıca Belediyesi işçilerinin ziyareti dışında çevre fabrikalardan bir destek alamamışlar. Oysa Güzeltepe, Arçelik, Paşabahçe Çayırova, Şişe-Cam, Sarkuysan vb. gibi büyük fabrikaların bulunduğu bölgeye oldukça yakın. Sendika direnişi çevre fabrika işçilerine anlatmak konusunda bir çaba ortaya koymuyor. Direnişi yakından izleyen devrimci dergilerin çabaları ise sınırlı kalmakta. Oysa çevre fabrikalarda da yaygın işten atılmalar sürdürülmekte. Kaldı ki komşu belediye başkanları yeni tensikatlar için Güzeltepe direnişinin kırılmasını bekliyorlar.

Güzeltepe Belediyesi işçilerinin direnişi İstanbul'un oldukça küçük bir belediyesinde gerçekleşiyor. İlk bakışta sınıf hareketine önemli bir katkısı olmayacağı düşünülebilir. Ancak bu bir yanılsamadır. Sermayenin belediye işçilerine yönelik en belli başlı saldırılarından biri belediye hizmetlerinin özelleştirilmesidir. Bu bir yanıyla sendikalı işçilerin işten atılarak, aynı işin örgütsüz, sigortasız işçilere yaptırılması demek olacaktır. Şimdiye dek belediye başkanlarının bu türden çabaları hep işçilerin direnişiyle karşılaşmıştır. Bu nedenle özelleştirme, taşeronlaştırma uygulaması tam olarak yaşama geçirilememiştir. Ne var ki yerel seçimler öncesi tüm partilerin yerel yönetimlere ait programlarında özelleştirme uygulamasının ana eksen olarak ele alındığı görülmektedir.

Tüm bunlar yeni süreçte belediyelerde önemli oranda bir işçi kıyımının gerçekleşeceğinin habercileridirler. Bu anlamda bu direnişin kırılmasının ya da kararlılıkla sürdürülmesinin önemli sonuçları olabilir. Herşeyden önce Güzeltepe direnişinin kırılması çevre belediye işçilerinin morallerini olumsuz yönde etkileyecektir.

Anımsanacağı üzere Kağıthane Belediyesi işçileri direnişlerinde özellikle RP'yi hedef aldılar.

Sözlü ve yazılı propaganda hep "adil düzen"e yöneldi. Kuşkusuz RP'nin bir düzen partisi olarak işçi düşmanı karakterini teşhir etmek anlamlıdır. Ancak "düşmanımın düşmanı benim dostumdur" zihniyetiyle SHP ile yapılan temaslar, ya da düzenin diğer kurumlarından, partilerinden vb. umulan medet Kağıthane yenilgisini hazırlayan etkenlerden biridir. Kağıthane direnişinin diğer belediyelerde gerçekleştirilmesi düşünülen toplu işten çıkarmaları geciktirici bir işlevi oldu. Sınıf hareketine bir dizi olumlu-olumsuz deneyimi miras bıraktı.

Güzeltepe işçileri ise Kağıthane direnişi deneyinden çıkardıkları dersleri aralarında tartışıyorlar. İşçiler kendi direnişlerini sermayenin tüm saldırılarına bir karşı koyuş olarak değerlendiriyorlar. Bu direnişin sonunda yeniden işe dönme konusunda çok fazla bir beklentileri yok. Ama proletaryanın geleceğinden oldukça umutlular.

Bir işçinin verdiği Can Yücel'in şiiri örneği gibi, mücadele yolunun ilk yüz metresini koşanlar, bayrağı onurla yeni gelenlere teslim ettiler. Ve şimdi işçiler bu uzun ve zorlu koşuda gereken bedelleri ödemeyi göze alarak mücadeleye atılıyorlar.

İhtilalci sınıfı partisini yaratmak için

Olanakları en iyi biçimde değerlendirmeliyiz

Hareketimiz '94 yılını ihtilalci sınıf partisi yolunda temel taşların döşeneceği bir dönem olarak ilan etmiştir. Komünist örgütün sınıf hareketi ile bütünleşmesi, fabrikalar temelinde öncü işçileri örgütlemesi görevi, MYO'da pekçok yazının konusu olmuş, ayrıntılarıyla tartışılmıştır. Önümüzde pratik-örgütsel alanda bu perspektifle somut kazanımlar elde etme görevleri duruyor. Tüm organlar, üye, aday üye ve taraftarlar, bu görevin gereklerini en iyi şekilde yerine getirmek için üstün bir disiplin, yaratıcılık ve bitmez bir enerji ile çalıştığı koşullarda, tüm engelleri aşmak mümkün olacaktır.

Sermaye cephesi, son "istikrar paketi" ile işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı bir saldırıya girişmiştir. Kürt ulusal hareketini ehlileştirmeyi başaramadan böyle bir saldırıyı göze almasının nedeni nedir? Ekonomik krizin derinleşmesi, kredi musluklarının kesilmesi, düzeni bu "tedbirleri" bir an önce almaya zorlamıştır. Fakat ona bu cesareti veren asıl şey, sınıf hareketinin komünist bir önderlikten yoksun olmasıdır. Önümüzdeki dönem, düzenin bu dayanağını yıkmak ve komünist önderliğin sınıf hareketiyle bütünleşmesini sağlamak dönemi olacaktır. Bunu başarmak için nesnel koşullar oldukça elverişlidir. Olumsuzluklar, bütünüyle kendi zaaf ve eksikliklerimizden kaynaklanacaktır. Bu bilinçle, zaaflarımızı aşmak ve eksiklerimizi gidermek için kararlı bir çaba içinde olmak zorundayız.

"Bir marksist-leninist illegal örgüt, merkezi örgüt, düzenli çıkan yayınlar, yerel komite ve hücreleri ile temel olarak da öncü işçilerin yönettiği fabrika hücreleri demektir. Fabrika hücreleri, çeşitili örgütlerin organik bir toplamı olan partinin üzerinde şekillendiği temel örgütlenme biçimleri, sınıf yöneliminin kendisini pratikte ortaya koyabileceği alanlardır. Marksist-leninist hareket açısından fabrika hücreleri temelinde örgütlenmek, onun, örgütsel ve sınıfsal yönelişiyle doğrudan bağlantılı olduğu gibi, aynı zamanda kadrosal dayanakları açısından da kritik bir önem taşır. Çünkü sözkonusu sınıf yönelimi sonuç olarak ancak bu yönelime uygun kadro tipiyle pratik bir anlam kazanabilir." (*EKİM I. Genel Konferansı / Değerlendirme ve Kararlar*, s. 251-252)

Hareketimiz, I. Konferansında ihtilalci sınıf partisinin temel olarak fabrika hücreleri üzerinde şekilleneceğini ve kadroların bu yönelime uygun bir tarzda eğitilmesini karar altına almıştır. Bu yönelim, olağan ve durgun dönemlerde nispeten yavaş bir hızda seyretmişti. Fakat "saldırı paketi" ile birlikte, sınıf hareketindeki yükselme eğilimleri, kitle gösterilerinin yarattığı politik ortam, önümüze çok daha elverişli olanaklar sunmaktadır. Bu olanakları en iyi biçimde değerlendirmeliyiz.

Genel propaganda faaliyetimizle etkilediğimiz işçiler bize, bizi eylem alanlarında yanlarında buldukları oranda yakınlaşacaklar ve somut ilişkiler ortaya çıkacaktır. Eylem alanlarında göstereceğimiz inisiyatif ve kararlılık, hareketin gelişmesi ve militanlaşması açısından belirleyici olacaktır. Bu dönemde işçi hareketinin ve parti mücadelesinin geleceği, komünistlerin faaliyet düzeyiyle doğrudan ilgili olacaktır. Bu sorumluluğun bilincine varmak ve gereklerini yerine getirmek için görev başına!

Ö. ESİN
Tekstil İşçisi

Komünistler yeni dönemin ve yeni geleneğin öncüsü olmalıdır

Sınıf mücadelesi grafiğinde her yeni yükseliş dalgası, devrimci saflarda da hareketliliğe, canlanmaya ve bir moral tazelenmesine yol açmaktadır. Ancak tüm netliğiyle ortadadır ki, ideolojik ve örgütsel tasfiye sürecinde hızla yol alan, büyük bölümüyle çözülme ve çürüme aşamasına gelen geleneksel devrimci hareket işçi sınıfı önderliğinde gelişen yeni toplumsal hareketliliğin öncüsü değil, ardçısı olmaya mahkumdur. Dahası, temsil ettiği küçük-burjuva ideolojik kimliğiyle ve iktidar perspektifinden yoksunluğuyla, objektif olarak sınıfın doğrudan düzeni hedef alan militan-proleter bir kimlik kazanmasının önünde bir engele dönüşecektir.

Tereddüt etmeden denebilir ki, bugün sınıf mücadelesinin düzen dışı ve radikal bir karakter kazanarak düzeni tehdit eden bir mecraya girmesi, yeni dönemin yeni hareketinin sergileyeceği performansla dolaysız ilintilidir.

EKİM kapitalizmin yapısal krizini ve Türkiye sermaye devletinin sürüklendiği çöküntüyü yayınlarında çeşitli kere derinlemesine irdelemiş, perspektiflerini ortaya koymuştur. Tıkanan nefesini geçici çözümlerle de olsa açma telaşında olan sermaye düzeninin bugün önümüze koyduğu "istikrar" paketinin anlamını, sınıfta yolaçtığı tepkilerin yarattığı olanakları da tahlil eden EKİM, bununla da kalmamış, komünistlerin görevlerini de tüm açıklığı ve netliğiyle tanımlamıştır.

Bu noktadan sonra, önümüze konulan görevlerin yerine getirilmesi, saptanan hedeflere varılması ve '94 dönemecinin partili yaşama doğru gerçek bir atılıma çevrilmesi bütünüyle biz Ekimci komünistlerin göstereceğe başarıya bağlıdır.

Sosyalizmin kızıl bayrağını, bu büyük sorumluluğun altında ezilmeden, sekmeden, sarsılmadan geleceğe doğru taşıma iddiasında olan EKİM militanları zorlu bir döneme hazırlanmalıdır. Bu herşeyden önce zaaflarımızdan arınmak, zayıflıklarımızın üstüne acımasızca yürümek demektir. Eski olumsuz alışkanlıklarımızı tümüyle geride bırakarak, Ekimci komünist kimliğini kendi şahsımızda eksiksiz billurlaştırmalıyız. Bugün örgütlü sınıf devrimcisinin üstün özelliklerini kişilik dokusu haline getiremeyen ve yenilenmemekte inat eden unsurlar (geçmişleri ne olursa olsun) yürüyüşümüzü zayıflatan ayakbağları olarak görülmeli ve tereddütsüz aşılmalıdırlar. Unutulmamalıdır ki, sınıftan kopuk, siyasal yaşamdan tecrit olmuş, alışkanlıklarıyla kapalı devre örgüt yaşamını attığı her adımda yeniden üreten kadro tipi ideolojik çizgimize tümüyle yabancıdır. Dahası yeni dönemin önümüze koyduğu zorlu görevlerin altında ezilmeye mahkumdur.

Yeni dönem; geniş kitle bağları kurmak, sınıfın içinde kökleşmek, işçi hareketine içerden politik müdahalede bulunmak açısından son derece zengin olanaklar sunmaktadır. Bugün "olanakları güce dönüştürmek" hergünkinden çok Ekimci militanların enerji ve çabasına, iddia ve yeteneğine bağlıdır.

İşçi sınıfı kendimizi devrimci faaliyetimizle üretebileceğimiz yegane alandır. Bu demektir ki, her militan, her komünist sınıfta, onun içinde var-olmalıdır. Kendisini burada ortaya koymalıdır. Zorunlu randevular, pratik faaliyet ve teorik eğitime ayıracağımız zaman bir kez planlandı mı, arta kalan tüm vaktimizi işçi eylemleri, fabrikalar, sendikalar, işçi ve emekçilerin oluşturduğu platformlar, sınıfın yoğun olduğu mahalleler ve kahveler, işçilerle kurdu-ğumuz ilişkiler zapt etmelidir. Buraya yönelişimiz kendiliğinden değil, planlı ve hedefli olmalıdır. Pers-pektiflerimizle donanmış, sosyalizme olan inancı-mızla çelikleşmiş, devrimci araç ve yöntemlerimizle gitmeliyiz sınıfa.

İster eylem anında, ister ev sohbetinde olsun, proletarya ile temas halinde olduğumuz tüm ortamlarda örnek bir tutum sergilemeliyiz. Kapitalizmin yozlaşmış dünyasında işçiler komünistleri üstün değerleri temsil eden kişiler olarak tanımalıdır. Böylesi bir imajı yaratmak ise ancak düzenle olan tüm bağlarımızı tereddütsüz kesmekle, dahası devrimler çağının yeni ve öncü insanını kendi şahsımızda ilmik ilmik yaratmakla olanaklıdır. Özel mülkiyetim yok, lüksüm yok demek asla yeterli değildir. Düzenin üzerimize doladığı halatlar bazen son derece karmaşık ve sinsidir. Devrimci yaşam çizgimize pasif bir tarzda da olsa direnen eşimiz, üzerimize titreyen anamız, geçmiş hayatımızdan arta kalan dostlarımızla sürdürülen ahbap-çavuş ilişkisi, devrime adadığımız vaktimizi işgal eden TV vb.,. tüm bunlar ve daha birçok olgu gizliden gizliye bir taviz alanına dönüşebilir. Her komünist

yaşamını bu bakışaçısıyla tekrar tekrar gözden geçirmelidir. Ne zaaf alanını saptarken ve ne de neşteri vururken elimiz titrememelidir. Unutulmamalıdır ki, kendi zayıflıkları karşısında acımasız olmayı beceremeyen, proletaryanın devrimcileri tabi tuttuğu "acımasız" sınavları geçemeyecek, onun güvenini asla kazanamayacaktır. Dahası zayıflıklarını yenememiş unsurlar düşman karşısında da şu veya bu oranda yenilmeye mahkumdur.

EKİM yalnızca teorik, örgütsel ve siyasal alanda önemli başarılar elde etmekle kalmamış, yeni bir devrimci tipi ve yeni bir geleneği yaratmak doğrultusunda da bir ilk mesafeyi katetmiştir. Bugün ise aramızda hala barınabilen, üstümüzden, içimizden atamadığımız son olumsuz tortuları tümüyle kazıma sorunu ile yüzyüzeyiz. Mücadele üç cepheden verilmelidir.

Birincisi, eskinin kapalı devre örgüt yaşamının tüm izlerini üstümüzden atmaktır. Özel görev alanları ve birimleri dışında, sınıfla bağı olmayan, sınıfın içinde kendini üretme yeteneği sergileyemeyen, perspektif ve politikalarımızı sınıfa taşımakta tutuk ve başarısız kalan bir tek örgüt birimi, bir tek yoldaşımız dahi kalmamalıdır.

İkincisi, devrimci örgüt yaşamının tüm açıklarını kapatmaktır. Tüm Ekimci militanlar açısından örgüt ilke ve kurallarına karşı titizlik, örgütsel yaşamda esnemez bir disiplin, liberalizme-keyfiyetçiliğe ve pragmatizme tavizsizlik bir kimlik dokusuna dönüşmelidir. İçerde ve dışarda düşman karşısında uzmanlık ve yenilmezlik sınıf devrimcisinin en başta gelen özelliklerinden biridir. Bu konuda en ufak bir zayıflık biz komünistler açısından asla kabul edilemez. Savaşçı ve militan bir dava kimliğine sahip olmayan unsurlar asla Ekimci sıfatına layık değildir. Bu sıfatı taşıyıp da titrek davranan, görev ve sorumluluklar karşısında geri çekilen, ilkeleri siper edinerek gereken yerde devrimci bir atılganlıktan ve cesaretten kaçınan, kısacası sağcılık ve gericilik yapan veya tersinden liberal tutumlarla, görünürdeki aşırı bir rahatlıkla düşmana davetiye çıkaran hiç bir unsur saflarımızda kalmamalıdır. Bu şahıslara, sıkı bir sorgulamaya tabi tutulduktan sonra adı olduğu gibi konulmalı ve örgüt dışına çıkarılmalıdırlar. Öte yandan polis karşısında tutumda tayin edici halkanın ideolojik gücün ve donanımın olduğu unutulmamalıdır. EKİM'in ideolojik çizgisini içselleştirmemiş, kavramamış ona yabancı unsurların düşman karşısında komünist bir tutum sergilemekte zorlanacağı açıktır. Her EKİM militanı kendisini ideolojik olarak yetiştirmek ve donatmakla sorumludur. Her ne kadar ideolojik eğitim başta hareketin ve önderliğin yönlendiriciliğini şart koşuyorsa da, tek tek militanların bu doğrultudaki özel çabası bugün tayin edici bir önem taşımaktadır.

Üçüncüsü ise, devrimci insiyatif alanıdır. Sınıf çalışmasında önümüze çıkan sorunlara çözüm üretmek, faaliyetimizi geliştiren yeni yaratıcı ve devrimci yollar bulmak, kendimize hergün yeni hedefler koymak... Kısacası hiçbir zaman elde edilen başarı ile tatmin olmamak, önümüze çıkan hiç bir engele takılmamak: işte sınıf devrimcisinin insiyatif alanını bu anlayış belirlemelidir.

Yeni işçi ilişkileri çıkarma sorunu ile mi yüzyüzeyiz? Direnişleri ziyaret ederiz, dayanışma gecelerine gideriz, eylemlere katılırız, fabrika ve sendika kapısını arşınlarız... Pasif bir ziyaretçi gibi değil, girişken ve deneyimli bir örgütçü gibi davranarak işçilerle diyalog kurma yollarını ararız. Dostluk geliştiririz. Evlerinde ziyaret ederiz. Tanıştığımız işçilerden arkadaşlarına ulaşmaya çalışırız. Kurduğumuz ilk bağların politik düzeyi ne olursa olsun, tüm ilişkilerimize devrimci bir ciddiyetle yaklaşmalıyız. Bazı insanları politik olarak çok fazla ilerletme olanağımız olmayabilir. Fakat sergileyeceğimiz örnek tutumla onlarda devrimcilere ve devrimci değerlere saygı uyandırma olanağımız herzaman vardır. Bu başarıldığında ise en "geri" ilişkimizin dahi bize sunabileceği bir hizmeti mutlaka olacaktır.

Daha ileri ve öncü işçilere ise özel bir ilgi göstermeliyiz. Onları yeni ve devrimci bir yaşama çekmek için klasik ilişki tarzı çoğu kere yetersizdir. Bazen birlikte bir işçi eylemine veya bir sendika toplantısına katılmak, gelecek mitingte işçilerin ne tür sloganlara ağırlık vermesi gerektiğini tartıştıktan sonra, ona fabrikasındaki arkadaşlarıyla taşıyabileceği bir pankart hazırlama görevi vermek, çevresindeki işçilerle bir eğitim grubu oluşturmasını sağlamak vb. gibi yöntemler çok daha iyi sonuçlar verebilir. Bir sınıf devrimcisi temas halinde olduğu işçilerin dikkatini kendi dar sorunlarından sınıf hareketinin, toplumun ve devrimin gerçek ve temel sorunlarına çekmek görevi ile yüzyüzedir. Her Ekimci komünist bir propagandacı ve ajitatörün en temel özelliklerini şahsında toplamak zorundadır. Sosyalist bilinçle, ideolojik ve politik güçle donanan ve bunu tok, militan ve ısrarlı bir tutumla birleştirebilen komünistler sınıfla temas ettiği her yer ve ortamda devrimci bir rüzgar estirecek, sınıfın diri güçlerini şu veya bu oranda etkileyecek, harekete geçirecektir.

Elbette bizi bekleyen dikensiz gül bahçesi

değildir. Ancak önümüze çıkan her özgül sorunun kendi özgül çözümünü de içinde taşıdığını unutmamalıyız. Yeter ki devrimci hırs ve inatla ona yönelelim. Yalnızca olanaklarımızın değil, yaratıcılığımızın da sınırlarını zorlayalım. Bilinen yöntemler sonuç vermediği zaman sorunu çözümsüz sanmak bir sınıf devrimcisi açısından yalnızca ufuksuzluğu ve basiretsizliği anlatır.

İşte tam da bu aynı kötü anlayış, çeşitli nedenlerden dolayı yerine getirilemeyen veya eksik kalan görevler karşısında hukuki savunmaya sarılır. Eksiklikleri, zaafları hep dışındaki koşullarla izaha kalkışır. Oysa bir sınıf devrimcisini karakterize eden en temel özellik, asla koşullara mahkum kalmaması, aksine koşulları değiştirme iradesine sahip olmasıdır. Bir komünist yaptıklarını öne sürmeden önce yapamadıklarını sorgular. Başarılarla övünmeden önce, daha da iyisi nasıl yapılabilirdi diye kendisiyle hesaplaşır. Kuşkusuz kazanımlara sahip çıkılmalıdır. Ancak elde ettiğimiz mevzileri, gösterdiğimiz başarıları asla bir rehavet alanına dönüştüremeyiz. Eğer bir başarı rahatlığın dayanağı haline getiriliyorsa, orada gelişme değil tersine gerileme vardır. Oysa ki devrimci hırs ve inat atılan her ileri adımda daha da bilenmelidir.

İhtilalci bir sınıf örgütü açısından devrimci inisiyatife sahip kadro kadar, inisiyatifli ve yaratıcı bir örgüt yapısı da özel bir önem taşır. Özellikle de önemli gelişmelere gebe önümüzdeki dönemde örgüt organ ve birimlerinin üste dönüp bakma, alttan veya üstten bekleme eğilimi hızla kırılmalıdır. Bir organ veya birim açısından görev alanındaki gelişmelere müdahalesiz veya geç kalmanın hiç bir açıklaması olamaz. Merkezi bildiriyi bekledik, teknik altyapımız olmadığı için istediğimiz materyalleri hazırlayamadık vb. gibi "izahlar" asla kabul edilemez. Her organ, her birim gerektiğinde kendi bildirisini, pulunu, pankartını hazırlayacaktır. Bunun teknik koşullarını (hiç yoksa en basitinden bir daktilo ve partizan) oluşturacaktır.

Organlar faaliyet alanlarına tümüyle hakim olmalıdır. Her örgütlü sınıf devrimcisi alanıyla ilgili sistematik ve derinlemesine bir inceleme yapmalıdır. Hangi fabrikalar vardır, özellikleri nelerdir, kimler çalışır, işçilerin kültür-eğitim düzeyi nedir, politik eğilimleri nelerdir, hangi devrimci akımlar faaliyet yürütüyor burada, reformizmin etkisi güçlü müdür, sendikası nedir, taban örgütlülüğü-komitesi var mıdır, hangi işçiler doğal önderdir-etkilidir, işçiler hangi mahalelerde oturur, hangi kahvelere gider, saat kaçta servise biner, politik faaliyetimizin işçiler üzerindeki etkisi nedir, hangi yöntemler daha etkili olmaktadır, EKİM biliniyor, tanınıyor mu, işçiler bize nasıl bakıyor, bizden ne bekliyor.? Tüm bunlar ve daha birçok konu araştırılmalı ve tahlil edilmelidir. Unutulmamalıdır ki sınıfa dönük ve onun içinde olmak soyut bir söylem değil somuttur. Geçici veya dönemsel değil süreklidir. Yüseysel, soluksuz hiç bir çaba bize gerçek bir sonuca götürmeyecektir. Sınıfla soluk alıp vermek yalnızca işçilerle, fabrikalarla fiziksel teması anlatmakla kalmaz, proleter hareketin sorunlarına düşünsel, ruhsal ve pratik yoğunlaşmayı da kapsamaktadır. Sınıf devrimcisi devrimle yatıp kalkan militandır. O gün gün, an an sınıfa devrimci müdahalenin olanaklarını düşünür. Var olanı zorlar, olmayanı yaratır. Başarıyla tatmin olmaz, aksine kamçılanır...

Biz Ekimci komünistler yalnızca sınıf devrimcisi olma bilinciyle değil, örgütlü bir militan olma şuuru ile de hareket ederiz. Elimizdeki tüm imkanlarımızı örgütün hizmetine sunmakta en ufak bir tereddüt göstermeyiz. Ancak bu yeterli değildir. Örgüte olanak yaratmak, maddi katkı sağlamak, hizmette bulunmak asla "elimizdekiler"le sınırlı değildir. Gelişen faaliyetle orantılı olarak örgütün ihtiyaçları gitgide büyümektedir. Hareket olarak önümüze koyduğumuz görevler ise düne nazaran çok daha büyük fedakarlıklar ve katkılar gerektirmektedir. Bu doğrultuda her bir kadro, taraftar ve sempatizan tam bir seferberlik içine girmelidir.

Tüm Ekimci komünistler, sınıf devrimcileri sosyalizmin kızıl bayrağını proleter saflarda dalgalandırmak ve kapitalizmin kalelerine dikmek için ileri!

Ekim Gençliği

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZMDİR

Krizdeki düzen ve görevler

ÇIKTI

MK Değerlendirmeleri-III

Siyasal faaliyetin sorunları

Türkiye işçi sınıfı yüzyılı aşan tarihsel geçmişine rağmen, esas gövdesi itibariyle nispeten yeni ve genç bir toplumsal oluşumdur. Saflarının hızla kalabalıklaşması '50'li yıllardan itibarendir. '60'lı ve '70'li yıllarda bunun büyük boyutlara ulaştığını, işçi sınıfının nesnel varlığı ile toplumda özel bir ağırlığa kavuştuğunu biliyoruz. Tarihsel ölçülerle alındığında henüz hayli genç olan bu sınıf, buna rağmen geride bıraktığımız son 30 yıla geniş çaplı bir hareketliliği sığdırmayı başarabilmiştir. Türkiye tarihinde yeni bir dönemi, alt sınıfların hareketlenmesi ve bu temel üzerinde Türkiye sol hareketinin kitleselleşmesi dönemini başlatan '60 sonrası, oluşumundaki nispi yeniliğe rağmen işçi sınıfının taşıdığı mücadele ve eylem dinamizmini fazlasıyla kanıtlamıştır.

Türkiye işçi sınıfı saflarındaki genişlemeye de bağlı olarak, kendi tarihi içinde ilk olarak '60'lı yıllarda hissedilir bir güç olarak mücadele sahnesine çıktı. Ve bu tarihten itibaren, topluma genel bir sessizliği ve hareketsizliği egemen kılmayı başaran askeri rejimler dönemi dışında, hep yaygın bir hareketlilik içinde oldu. Tartışma gerektirmeyecek kadar açık olan bu olgu hakkında özellikle belirtilmesi gereken iki husus var.

Bunlardan ilki, işçi sınıfının yalnızca ekonomik hak taleplerine dayalı grev hareketi içinde olmadığı, fakat aynı zamanda, politik talepler de ileri sürerek ya da politik nedenlere de bağlı olarak eyleme geçtiğidir. Kavel direnişi ve Saraçhane mitingiyle başlayan '60'lı yılların eylemliliği, sonunda tümüyle politik bir eylem olan 15-16 Haziran direnişi ile doruğuna ulaşıp noktalanmıştır. '70'li yıllarda ise, DGM direnişi, görkemli 1 Mayıs gösterileri, 20 Mart faşizmi protesto direnişi, Tariş ve Tekel direnişleri, Maden-İş Genel Başkanı'nın katledilmesini protesto siyasal direnişi, sayısız miting ve siyasal gösteriye kitlesel katılımlar, işçi sınıfındaki politik mücadele potansiyelinin somut örnekleri oldular. İkinci önemli husus ise, sınıfın esas karakteri itibariyle kendiliğinden olan bu hareketliliğinin hem ürünü ve hem de itici gücü olarak ortaya çıkan ileri işçi kuşağının, genel bir eğilim olarak, sola ve sosyalizme yönelmeleri gerçeğidir.

Önemli bir politik mücadele potansiyeli taşıyan ve bunu fiili olarak da gösteren yaygın bir işçi hareketi ile sola ve sosyalizme eğilim duyan bir ileri işçiler kuşağı -'60'lı ve '70'lı yılların birbirleriyle bağlantılı bu toplumsal-siyasal olguları, sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği için, bu kritik tarihsel gelişmenin gerçekleşmesi için, son derece uygun bir tarihsel ortamın varlığı demektir. Oysa bu birleşmenin yaşanmadığını biliyoruz. Sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği bir yana, genel olarak devrimci hareket ile sınıf hareketi arasında herhangi bir birleşme yaşanabilmiş değil. Sınıf hareketinin bugünkü genel politik zayıflığı ile devrimci hareketin bugünkü güçsüzlüğünün ve bunalımının temelinde aynı zamanda bu tarihsel gerçeklik vardır.

Burada bunun ayrıntılarına girmek gereksizdir. Zira bu sorun komünistler tarafından birçok vesileyle ele alınmış ve irdelenmiştir. Şu kadarını söylemekle yetinelim: '60'lı yıllar, TİP ve MDD Hareketi şahsında, düzen sınırlarını ve kurumlarını aşamayan bir burjuva sosyalizminin sol adına egemen olduğu bir dönemdi. Bu akımlardan birinin popülist-parlamentarist, ötekinin darbeci kimlikleri nedeniyle sınıf hareketine özel bir ilgiden kaçınmaları bir yana, onunla şu veya bu vesileyle temasa geldikleri ölçüde ise, sosyalizm adına taşıdıkları bilinç kaba bir reformizmden öteye geçememiştir.. Güçlü bir kitle desteğine ulaşan '70'li yılların devrimci demokrasisi ise, bunu esas itibariyle kentin ve kırın politizasyon düzeyi yüksek küçük-burjuva katmanları ya da sınıf dışı yoksul kesimleri içinde başarmış, genel bir eğilim olarak, sınıf çalışmasına özel bir ilgiden uzak kalmıştır. Proleter sosyalizmi bakış-açısından yoksun olan bu akımın sınıf hareketine ilgisi, herhangi bir "halk" katmanına gösterilen ilginin sınırlarını aşamamıştır, ya da ancak olayların zorlamasıyla önemsiz ölçülerde aşabilmiştir. Devrimci bir müdahalenin yokluğu koşullarında sınıf hareketi sendika bürokrasisi içinde yuvalanmış revizyonistler ile sosyal demokrasinin ideolojik ve örgütsel denetiminde kalmıştır.

Devrimci hareketin tümü de kendisini marksist-leninist olarak niteleyen ve sınıfın öncü partisini yaratmak iddiasında olduğunu söyleyen sayısız

grubu, sınıf hareketinin bu canlı döneminde neden ona bu ölçüde uzak kaldıklarını bugüne dek izah edebilmiş değildirler. Bir ara piyasaya biraz utangaçca sürülen izahlardan biri, o dönem ileri bir devrimci politizasyonun küçük-burjuva katmanlar tarafından gösterildiği, dolayısıyla devrimci kitle hareketinden kopulmak istenmediği sürece, bu kesimler üzerinde yoğunlaşmanın günün devrimci görevleri açısından kaçınılmaz olduğu şeklindedir. Burada kısmi bir gerçek payı elbette yok değil. '70'li yıllarda küçük-burjuva katmanların daha ileri bir politikleşme düzeyi içinde oldukları bir gerçektir. Fakat bu olgu bizzat küçük-burjuva devrimci akımın varlığı ve gösterdiği siyasal çabadan ayrı kavranamaz.

Bu grupların tümü de tam da bu küçük-burjuva hareketliliğin dolaysız ürünleriydiler. Ondan doğdular, onunla beslendiler, onun içinde kadrolaştılar ve onun bağrında bir örgütsel yapı oluşturdular. Onlar küçük-burjuva kitle hareketiyle etle tırnak gibiydiler. Onun ürünü olmakla kalmadılar, kendi varlıkları ve pratik çabaları ile onu yaydılar, militanlaştırdılar, politik kimliğini geliştirdiler ve tam da bu sayede yarattıkları ağırlık ile işçi hareketini gölgelemiş oldular. Oysa aynı dönemde işçiler de yaygın bir eylemlilik içindeydiler. 12 Mart'ı izleyen dönemde öğrencilerle birlikte ilk hareketlenen, küçük-burjuva katmanlardan önce işçiler olmuşlardı. Daha 1976'da görkemli 1 Mayıs gösterisi ve DGM direnişiyle, bu arada 12 Mart'ı hemen izleyen anti-faşist gösterilere yaygın katılımlarıyla taşıdıkları politik potansiyeli açıkça ortaya koymuşlardı. Ne var ki işçi hareketi revizyonistlere ve reformistlere kalmıştı, bırakılmıştı. Onlar ise, tersine, sınıf hareketini sınırlamak, canlılığını dizginlemek, bilincini reformizmle kötürümleştirmek için elle-

"Türkiye işçi sınıfının tarihsel ve siyasal gelişmi ele alınırken gözden kaçırılmaması gereken bazı hususlar vardır.

***Birincisi**, Türkiye kapitalizmiyle yaşıt olarak yüzyılı aşkın bir geçmişi olmakla birlikte, Türkiye kapitalizminin asıl atılımını son 40 yılda yapmasına paralel olarak, Türkiye işçi sınıfı da asıl şekillenişine, bugünkü ağırlıklı toplumsal gücüne bu aynı tarihsel kesitte kavuşmuştur. Bundan çıkan sonuç büyük bir kesimiyle onun henüz çok yeni ve genç bir toplumsal oluşum olduğu gerçeğidir.*

***İkincisi**, Türkiye burjuvazisinin kendi tarihinin son derece sınırlı ve güdük burjuva demokratik atılımlarını yüzyılın ilk döneminde yaşaması ve işçi sınıfının ise bu aynı dönemde son derece cılız olması, onu burjuva demokratik gelişme içinde yer almanın sağlayacağı demokratik siyasal gelişme olanaklarından hemen hemen yoksun bırakmıştır. Oysa evrensel tarihe bakıldığında, bir çok ülkede proletarya, ya burjuvazinin önderliğindeki demokratik ya da ulusal devrimler süreci içinde kendi siyasal gelişmesinin ilk tarihsel aşamasını yaşamış, ya da bizzat bu süreçte inisiyatif ve önderliği ele geçirerek bağımsız ve egemen bir siyasal kuvvet haline gelmiştir. Türkiye işçi sınıfı ise bu iki gelişme çizgisinin de dışında kalmıştır.*

***Üçüncüsü**, dünya tarihinde örneği az bulunur bir durum olarak, sol hareketin 70 yıllık geçmişine rağmen, Türkiye işçi sınıfı, dünya görüşü, program, taktik ve örgüt olarak kendisinin siyasal sınıf bağımsızlığının temsilcisi bir devrimci partiye bugüne dek sahip olamamıştır. Dolayısıyla da böyle bir partinin önderliği altında yaşayabileceği siyasal ve örgütsel gelişme ve olgunlaşma olanaklarından yoksun kalmıştır. Başta TKP, işçi sınıfı adına ortaya çıkan partilerin kendileri genellikle kurulu düzeni aşan, ona devrimci bir iktidar alternatifi oluşturan ideolojik ve politik perspektiflere sahip olamadılar. Tam da bu nedenle, işçi sınıfı üzerinde çok cılız kalan siyasal etkileriyle işçi sınıfı içinde burjuva etkinin dolaylı taşıyıcıları olmaktan öteye gidemediler. '70'li yılların başında ortaya çıkan devrimci siyasal hareketler ise kendilerini şekillendiren küçük-burjuva toplumsal zemini aşıp işçi sınıfına yönelemediler. İşçi sınıfının devrimci politik gelişmesine etkileri ancak dolaylı ve bu nedenle de çok sınırlı olabildi. Bu dönemde ('70'li yılların ikinci yarısı) büyük bir canlılık yaşayan işçi hareketi için denebilir ki en büyük talihsizlik, solun onu düzen çerçevesi içinde tutacak kesimleri için temel ilgi alanı olmak, fakat onu düzenden koparacak kesimleri içinse ilgi alanı dışında kalmaktı.*

Tüm bunlar birarada, hem işçi sınıfı hareketinin politik ve örgütsel gelişimindeki bugünkü yetersizliğin tarihsel nedenlerine ışık tutarlar; ve hem de, tüm bu yetersizliğe rağmen işçi hareketinin bugün ulaştığı gelişme düzeyinin aslında hiç de küçümsenemeyeceği gerçeğine işaret ederler."

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Eksen Y. s.160-161

rinden geleni hiçbir ciddi devrimci engelle karşılaşmadan kolayca yaptılar.

Aynı dönemde Marksizm-Leninizmin devrimci özünü ve proleter sınıf karakterini kavramış, parti inşa sürecini sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliğini gerçekleştirme perspektifiyle ele alan bir siyasal akım varolabilseydi, kuşkusuz ki, siyasal çabasını öncelikle hareketlilik içindeki işçi sınıfına yöneltir, onun bilincini ve eylemini devrimcileştirmek için her yolla çaba gösterir, bunu, dönemin halk hareketinin sağlıklı ve istikrarlı bir önderlik altında gelişmesinin de temel güvencesi sayardı.

Fakat süreçler kendi seyrini izlemiştir. '70'li yılların güçlü demokratik küçük-burjuva kitle hareketi, küçük-burjuva sosyalizmine mensup sayısız grup şahsında kendi temsilcilerini ve önderliğini bulmuş, bu sayede politik ve örgütsel olarak gelişip serpilmiştir. İşçi hareketi ise bundan yoksun kalmış, burjuva ya da küçük-burjuva reformist düzen akımlarının denetiminden kurtulamamıştır.

Yakın geçmişe ilişkin bu kısa özetleme, komünistlerin, komünist partisini devrimci sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü birliği olarak ele alan temel marksist-leninist düşünce üzerinde neden özel bir önemle durduklarına, popülizmin bu yönüne neden ısrarla işaret ettiklerine de ışık tutmaktadır. Kolayca anlaşılacağı gibi, bu doğrultudaki mücadele, basitçe ve yalnızca, bu alandaki küçük-burjuva kafa karışıklığının, düşünsel önyargıların bir eleştirisi değildi. Gerçekte ve asıl olarak, bir döneme damgasını vuran bir siyasal pratiğin eleştirisiydi.

Fakat bu mücadele, teorik planda hedeflenen amaca bugün artık fazlasıyla ulaşmış bulunmaktadır. Küçük-burjuva sosyalizminin bir döneme egemen olan anlayışı teorik planda yenilmiş, altedilmiştir. Küçük-burjuva devrimciliğinin kolay yenilgisi ve bunu izleyen dağılma, küçük-burjuva katmanların geçmişteki devrimci coşkusunu artık yitirmiş olması, ve en önemlisi, yeni dönemin kitle hareketliliğini uzun yıllardır belirgin biçimde işçi sınıfının temsil etmesi, bütün bu dış etkenler, kuşkusuz ki bu alandaki ideolojik mücadelenin başarısı için büyük kolaylıklar sağlamışlardır.

Bununla birlikte bu henüz eksik ya da yarım bir başarıdır. Zira marksist-leninist kavrayış henüz kendine uygun bir pratiğin açık başarısı ile taçlanmamıştır. Zira devrimci proleter sosyalizmi ile sınıf hareketinin örgütlü birliğinin ifadesi bir

"Parti, sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü birliğidir. Bu temel ve özlü tanım, öncü partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğini içiçe vurgulamaktadır. Sosyalizm proletaryanın düşünsel temeliyse, proletarya da sosyalizmin toplumsal-maddi temelidir. Parti, bu iki öğenin tarihsel kaynaşmasının cisimleşmiş bir ilk birliğidir ve bu kaynaşmayı tüm sonuçlarına götürmenin temel tarihsel aracıdır.

*Aynı temel düşünce partileşme sürecinin pratik boyutlarını da bütün açıklığı ile ortaya koyar. Bize gerekli olan, kuvvetli bir **marksist-leninist teorik temeli** sağlam bir proleter **sınıf tabanı** ile birleştirebilen, marksist-leninist ideolojik kimliği proleter sınıf kimliği ile aynı örgüt yapısı içinde kaynaştırabilen bir partidir. Dolayısıyla teorik gelişme, ancak kendisine sınıf hareketiyle birleşme çabası, sınıfın en ileri unsurlarını teorik gelişmenin sonuçları temelinde sosyalizme kazanmak ve sınıfın öncü kesimi olarak örgütlemek çabası eşlik ettiği takdirde, gerçek bir proleter öncünün inşasıyla taçlanabilir. Bu kavrayış ve buna uygun bir pratik içinde inşa edilmiş bir parti, yalnızca bilimsel bir teoriyle donanmış bir öncü müfreze olmakla kalmayacak, aynı zamanda, işçi sınıfının bir parçası ve örgütlenmesinin en üst biçim olacak, dolayısıyla sınıfın örgütlü öncü müfrezesi sıfatını taşımaya hak kazanacaktır. (...)*

Partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğinin birbirinden koparılamayacağına ilişkin düşünce, bir marksist için temel önemde fakat basit bir gerçektir. Ne var ki uluslararası komünist hareketin uzun bir tarihsel döneme damgasını vuran yozlaşma sürecinin yarattığı teorik kargaşa, bu basit gerçeği tümüyle unutturmuş olmasa bile bir hayli bozmuş ve bulandırmıştır.

Bunun olumsuz sonuçları, yakın geçmişindeki toplumsal-siyasal hareketliliğine küçük-burjuva katmanların ve onların aydın temsilcilerinin damgasını vurduğu Türkiye'de özellikle belirgindir. Solun devrimci kanadının popülist ideolojisi, parti sorununda önce „ideolojik önderlik", sonra da fiilen bir küçük-burjuva "halk" partisi olarak ifade bulmuştur. Solun reformist kanadında ise, parti sorunu, modern revizyonizmin bürokratik-elitist karakterine uygun bir biçimde, ya bir aydınlar kulübü, ya da küçük-burjuva aydınlar ile sendika bürokratlarının birliği olarak ifade bulmuştur."

Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Y. s. 126-127

komünist partisi henüz yaratılamamıştır.

Sınıf hareketinin pratik seyrine etkili ve sistemli bir siyasal müdahale, sürekli ve ısrarlı bir siyasal propaganda-ajitasyon faaliyeti ile sınıf kitlelerinin bilincini ve eylemini geliştirme, onun halen içinde kıvranıp durduğu dar sendikal zemini parçalama, sınıf hareketinin öne çıkardığı ileri işçi kuşağını komünist hareketin saflarına kazanma, komünist örgütlenmeyi bu unsurlarla geliştirme ve fabrikalar zeminine artık nihayet oturtma, tüm bunlar partileşme sürecinin pratik yönüdür. Komünistler yıllardır bu perspektife dayalı bir pratik yönelim içindedirler ve bunda ısrarlı olmuşlardır. Fakat ortada henüz az-çok tatmin edici sayılabilecek bir pratik mesafe yoktur.

Siyasal görevlerimize, pratik siyasal faaliyetimizin sorunlarına, bu gerçeğin ışığında yaklaşmalıyız. Sınıf hareketiyle birleşme ve örgütsel gelişmeyi fabrika zeminine oturtma sorunu, gelişmemizin bugünkü düzeyinde, gelip sınıf hareketine yönelik pratik faaliyetimizin gücü ve başarısına bağlanmış bulunmaktadır.

Bu faaliyetteki her somut başarı, parti inşa sürecinin pratik alanında yeni bir adım, parti düzeyine yükselmede somut bir mesafe demektir. Dolayısıyla politik çalışmanın sorunları, bugünkü gelişme koşullarımız içinde, parti inşa sürecinin pratik alanında başarının sorunlarıyla, somut olarak, sınıf hareketiyle bağ sorunu ile örtüşmektedir.

Sınıfın geniş kitleleri, yıllardır, bir türlü kırılamayan son derece dar bir zemin üzerinde fakat bitmeyen bir hareketliliği yaşıyorlar. Güçlü ve zayıf yönler burada içiçedir. Belli durulma dönemlerini içeren fakat süregelen bir kitlesel eylemlilik onun güçlü yanını, sınırlı talepler ve sendikal çerçeveyi aşamamak ise zayıf yanını oluşturmaktadır. Sözkonusu olan tipik kendiliğinden bir harekettir.

Bu son ifade, sınıf hareketinin kendiliğinden niteliğine bu vurgu, komünistler için onu küçümsemeyi değil, tam tersine, onun bu gerçekliğinden hareketle önderlik fonksiyonunu, somut olarak, sınıf hareketine siyasal bir müdahaleyi olağanüstü önemsemeyi anlatır. Devrimci bir önderlikten yoksun olmakla kalmayan, sürekli ve sistemli bir biçimde, sendika bürokrasisi eliyle uygulanan çok bilinçli bir saptırıcı ve dizginleyici müdahale ile yüzyüze olan işçi hareketi, buna rağmen gelişimini sürdürüyor. İstemlerinde ısrar ediyor, sermayenin her yeni saldırı adımını belli bir duyarlılık ve eylemsel çıkışlarla karşılıyor. Direncini ve dinamizmini kaybetmiyor. Bu devrimci siyasal çalışma için, işçilerin bilincini, eylemini ve örgütlenmesini geliştirip devrimcileştirmek için, son derece elverişli bir ortam demektir. Eksik olan, tam da böyle bir müdahalenin kendisidir. Zayıf, kusurlu, yetersiz, dinamizmden yoksun olan, tam da devrimci siyasal çabadır.

Öte yandan, sınıf hareketine devrimci bir siyasal müdahale için, bugün genel siyasal ortam da son derece elverişlidir. Kapitalist düzenin yapısal krizi gidgide ağırlaşmaktadır. Krizde olan yalnızca ekonomi değil, fakat toplumsal sistemin tümüdür. Baskı, terör, siyasal cinayetler, kurumlaşmış işkence, kontr-gerilla, siyasal ve ahlaki kokuşmuşluk, yolsuzluk, rüşvet ve skandallar, emperyalist merkezlere köleliğin en utanç verici biçimleri, kardeş bir ulusa karşı yürütülen kirli bir yoketme savaşı, düzen partilerinin tek programda birleşmeleri ve işlevsizleşmeleri, parlamentonun çürümüşlüğü ve devre dışı kalmışlığı, generallerin ve polis şeflerinin rejimde tuttuğu yer, sermaye ile içiçe olan medyanın kokuşmuşluğu, kadının metalaştırılmasının aldığı boyut, gençliğin içine düşürüldüğü umutsuzluk, tüm bunlar ve daha niceleri, sürekli ağırlaşan sömürüyü, işsizliği, açlığı, yoksulluğu, konutsuzluğu, insan sağlığının hiçe sayılmasını, doğal zenginliklerin yağmalanmasını, çevrenin tahribini vb. tamamlamaktadır. Sayısız sorunla yüzyüze olan, akla hayale gelmedik kötülükleri üreten ve gündelik olağan uygulamalar haline getiren bu düzenin yığınlar önünde teşhiri için, sayısız vesileler ve görülmemiş bir malzeme var bugünün Türkiye'sinde. Her şey bu fırsatlardan ve malzemeden sürekli yararlanarak, bunların ifade ettiği temel siyasal gerçekleri her yolla yığınlara açıklamaktır. Bu, sürekli ve sistemli bir politik çalışma, güçlü bir propaganda-ajitasyon faaliyeti, etkin bir siyasal teşhir çabası demektir.

Ve siyasal faaliyetin sorunları, her şeyden önce bu görevlerin bilincinde olmak demektir. Bunları hayata geçirmeyi olanaklı kılacak sağlam ve dinamik bir örgütlenmeye ve teknik donanıma sahip olmak demektir. Ve son olarak, bu tür bir faaliyetin başarısı için, illegal ve legal yöntem ve araçları bir arada, yanyana, birbirlerini tamamlayacak biçimde kullanabilmek demektir.

Sağlam bir ideolojik politik perspektif, başarılı bir siyasal faaliyetin temel önkoşullarından ilkidir. Bu kuşkusuz öncelikle devrimin temel ve taktik sorunlarına ilişkin ideolojik bir açıklık ve bunun tüm örgütte, tüm kadrolar tarafından özümlenmiş olması anlamına gelir. Genel perspektiflerde, devrimin stratejik hedefleri ve sorunlarında yeterli

açıklığa sahip olmayan bir çalışmanın, yönsüz-hedefsiz bir dar pratikçilik olarak kısırlaşması kaçınılmazdır. Fakat kendi başına genel hedeflerin doğru belirlenmiş olması da kendini üreten ve zenginleştiren bir çalışma için yeterli değildir. Önemli ve kritik olan nokta, bunu dönemin koşulları içinde somutlayabilmektir. Dönemi, somut koşulları, sınıf hareketinin o anki mevcut durumunu isabetle değerlendirebilmektir. Somut görevleri bu çerçevede saptamaktır. Pratik müdahalenin yol, yöntem ve araçlarında bir açıklığa sahip olabilmektir vb. Bu mücadelenin taktik sorunları ve görevleri üzerine bir açıklık demektir.

Buradan örgüt yaşamı için çıkarılması gereken somut bir pratik sonuç şudur: Örgüt, başarılı bir siyasal çalışmanın temel bir önkoşulu olarak kendi ideolojik çizgisini kadrolarına kavratmalı, bu amaçla sistematik bir eğitim çabası içinde olmalıdır. Aynı şekilde, örgüt birimleri hareketin perspektiflerinin taşıyıcısı olan yayın organlarını, başta Merkez Yayın Organı olmak üzere, yürütecekleri somut siyasal çalışmanın ihtiyaçları çerçevesinde düzenli olarak incelemeli ve tartışmalıdırlar.

Örgütsel organizasyondaki yetkinleşme, başarılı bir politik faaliyetin bir öteki temel önkoşuludur. Sorun biçim olarak bir örgütsel yapıya sahip olmak değildir elbette. Asıl sorun, oturmuş, işbölümünü gerçekleştirmiş, kendini düşman karşısında koruma ustalığını olaylara seri ve etkin bir müdahale yeteneği ile birleştirmeyi başarabilen bir örgütsel gelişme düzeyini yakalamaktır. Bu, örgütün genel bir niteliği olmakla kalmamalıdır. Aynı zamanda ve kuşkusuz asıl olarak, her örgütsel birimin, her komite ve hücrenin somut bir niteliği de olmak durumundadır. Örgütlerimiz bugün büyük ölçüde bundan yoksundurlar. Bu nedenle de, olaylara müdahalede edilgen kaldıkları gibi, yazılı propaganda-ajitasyon faaliyetinde de, büyük ölçüde merkezi araçlara bağlı (daha doğrusu bağımlı) kalmaktadırlar.

Belli siyasal olaylara ilişkin (örneğin yerel seçimler ya da 1 Mayıs) merkezi propaganda-ajitasyon materyallerinin kendilerine zamanında ve yeterli miktarda ulaştırılamamasını haklı olarak eleştiri konusu eden örgüt birimlerinin, fakat öte yandan, bu politik yoğunlaşma dönemlerinde neden yalnızca kendilerini bu araçlarla sınırladıkları ve neden bu sınırlılıktan yakınmayı akıllarına getirmedikleri üzerinde düşünmek zorundayız. Kaldı ki örgüt birimleri yalnızca politik yoğunlaşma dönemlerinde de değil, fakat hergün, her an kitleleri hedefleyen bir politik çalışma içinde olmak zorundadırlar. Dolayısıyla da bunu olanaklı kılacak bir teknik-örgütsel donanıma sahip olmak durumundadırlar. Bu başarılmadıkça, hızla akıp giden olaylara, patlak verip geçen eylemlere seri bir müdahalede bulunmak, gündelik olarak belirip kaybolan fırsatlardan yararlanmak hemen tümüyle olanaksız olur. Ancak belli politik yoğunlaşma dönemlerinde ya da önemli bazı özel gelişmeler vesilesiyle, zaman zaman gelen, gelecek olan merkezi faaliyet araçlarına bağımlı ve bununla sınırlı bir politik çalışma -bu, bugün aşılması gereken temel bir zaaftır örgüt birimlerimiz için.

İllegal çalışmayı legal çalışmayla doğru bir biçimde birleştirmeyi başarabilmek, başarılı bir politik çalışmanın bir üçüncü temel önkoşuludur. Bu sorunun teorik çerçevesi, ilkesel anlamı ve politik önemi, komünistler tarafından bugüne kadar yeterli açıklıkta ortaya konmuştur. Ne var ki pratik uygulama alanında, ciddi yetersizliklerimizin yaşandığı bir başka temel sorun durumundadır. İllegal araç ve yöntemleri legal araç ve yöntemlerle birleştirmeyi başarmak, her temel çalışma alanının gündelik faaliyetinin temel bir özelliği olmak durumundadır. Sorunun böyle kavranamaması pratikteki yetersizliklerimizin temel nedenlerinden biridir.

Legal alan ve araçları kullanmak denilince akla öncelikle yayın faaliyeti gelmektedir. Legal yayın araçlarının legal alanı etkin bir biçimde kullanmak bakımından taşıdığı özel önem elbette reddedilemez. Böyle araçlar yalnızca kendi dolaysız etkileri sayesinde değil, fakat kendileriyle birlikte yaratacakları ek imkanlar sayesinde de, kitleleri devrimcileştirmeyi amaçlayan siyasal çalışmamız için yeni ufuklar açacaklardır. Bu yeterince açıktır. Fakat en az bunun kadar önemli olan, legal imkanları ve yöntemleri her çalışma alanında ve biriminde değerlendirebilmeyi başarabilmek, bu konuda ustalaşabilmektir. İllegal çalışma ile legal çalışma gerçek yaşamda hergünkü faaliyetin birbirinden koparılamaz iki yönüdür. Nitekim gündelik faaliyette birimler bunu farkında olmadan bir ölçüde yaşamaktadırlar da. Fakat önemli olan bunu bilinçle ele almak, geliştirmek, zenginleştirmek, illegal temeli zedelemeden tersine koruyup geliştirecek tarzda kullanabilmektir.

Başarılı bir siyasal faaliyetin bu temel önkoşullarının yanısıra, onun somut yürütülüş tarzına ilişkin olarak ele alınması gereken bir dizi başka sorun var. Bunlar örgüt yaşamımızın belli sorunlarıyla birlikte ayrıca ele alınacaklardır.

Politikada ustalaşmak...

"Nedir bir örgütlenmiş azınlık? Eğer bu azınlık gerçekten sınıf bilincine sahipse, kitlelere liderlik etme gücü yetiyorsa, gündemdeki her soruya doğru cevap vermeye gücü yetiyorsa, o zaman bu, gerçekten partidir..." (Lenin)

Politika, iktidar olma ve iktidarı elde tutabilme sanatıdır. İktidar mücadelesini başarıya ulaştırmak ancak ve ancak politika sanatında ustalaşmakla mümkündür. Parti bunun süzülmüş ve en yetkin bir örgütsel ifadesidir. Ama partinin bu vasıflara sahip olması, elbette yanılmaz dar bir merkezi önderliğe sahip olması demek değildir. Böyle bir önderliğin yaratılması ve garanti altına alınması, herşeyden önce partinin politikada ustalaşmış örgütler toplamının organik bir birliği olarak oluşmasını gerekli kılar.

Öyle ise partileşme süreci, politikada ustalaşmış, politik önderlik vasıflarını kazanmış örgütler toplamının oluşturulması, organik birliğinin inşası sürecidir. Örgütün tüm organ ve birimleri öncelikle bu fonksiyonları kazanmalı, bu görevi yerine getirmelidir. Bu, partileşme sürecinde olan bir örgütün asla ihmal edemeyeceği bir alandır. Zira örgütü partiye, proletaryayı iktidara, politikada ustalaşabildiğimiz, politik önderlik vasıflarını kazanabildiğimiz ölçüde taşıyabilir, bunu başarabildiğimiz ölçüde devrime ve sosyalizme yakınlaşabiliriz.

Sınıf çalışması yapmak, öncü işçiyi kazanmak, sınıfın geniş kesimleriyle bağlar kurmak ve bunları süreklileştirebilmek, işçi hareketine ve toplumsal muhalefet hareketlerine önderlik edebilmek ve bunu iktidar mücadelesinin bir basamağı haline getirmek, bugün herzamankinden daha çok, politik çalışma alanında ortaya konulacak performansa, bu alandan yapılabilecek müdahaleye bağlıdır.

Partiye büyümüş, iktidar mücadelesini başarıyla sürdüren ya da sonuçlandıran örgütler, politikada ustalaşmış, politik çalışmayı kesintisiz sürdürebilme yeteneği gösterebilmiş olan örgütlerdir. Ve yine bir dönem için güç toplamış, başarı grafiği çizmiş olan hareketlerin durgunluk, gerileme, güç kaybı yaşadıkları dönemlere bakarsak, politika ve politik çalışma alanındaki zayıflamayı görürüz.

Tüm bunlar iktidar mücadelesini başarıyla sonuçlandırmakta kararlı, bu bağlamda partileşme görevini önüne koymuş bir örgütün öncelikle hangi alanda yetkinleşmesi gerektiğini, örgütün organ ve birimlerinin çalışma tarzına hakim olması gereken ekseni belirler. Partileşme sürecinde örgütün organ ve birimleri adeta politika üretim merkezleri fonksiyonunu kazanabilecek tarzda yapılanırlar.

"'94 yılını geride bıraktığımızda parti ile aramızda işin esasının halledilmiş olması", herşeyden önce, örgüt organ ve birimlerinin politik önderlik vasfını kazanma konusunda mesafe katetmeleriyle mümkün olacaktır.

Bilinmelidir ki, *"sınıf hareketinin ileriye sıçrayamaması ile yaşadığı devrimci önderlik boşluğu arasında kopmaz bir ilişki vardır. Sınıfın kendiliğinden hareketi yıllardır ortaya önemli olanaklar çıkarmış, fakat bu olanakları değerlendirebilecek, işçilerin hoşnutsuzluğuna ve öfkesine yeni kanallar açacak bir devrimci siyasal çaba, bir önderlik yeteneği ve kapasitesi ortaya konamamıştır."* (*Ekim*, '94 Dönemeci, sayı: 88)

Partileşme sürecinde merkezi önderliğin görevi, organ ve birimleri, onlara bu vasfı kazandıracak biçimde eğitmektir. Bu aşamada merkezi önderlikle organ ve birimler arasındaki ilişkiler daha sıkı ve sistematik hale getirilmelidir. Bu dar anlamda fizik temasın sıklaştırılması demek değildir. Merkezi önderlik örgütün tüm organ ve birimlerinin bilgisine sahip, gelişim süreçlerine hakimdir. Sıkı ve sistematik ilişkisini öncelikle bu alanda kurar. Toplanılan bilgileri partileşme süreci, dönemin görevleri vb. ışığında değerlendirir. Olumsuzluk tablosu çıkıyorsa nedenlerini irdeler, siyasal çözümleme konusu yapar. Dönemin görevleri konusunda başarı göstermiş organların, ya da mesafe kaydedememiş organların çalışmalarını deney ve birikimlere, derslere dönüştürür. Olumlu deney ve birikimlerin hızla genelleştirilmesi ve gelenekleştirilmesi bir bütün olarak örgütün önünü açar. Sorunların aşılmasında mesafe alınmasını sağlar, örgütü güçlendirir.

Partileşme sürecinde merkezi önderliğin asla taviz veremeyeceği alan, organ ve birimlerin çalışma tarzına dar pratikçi günlük çalışmanın egemen olmasıdır. Bu çalışma tarzını mahkum etmek yetmez. Bilinmelidir ki, tüm organ ve birimlerde politik çalışma asıl çalışma haline gelmedikçe, sınıfla bağlar kurulup haşır neşir olunmadıkça, bu alandaki boşluğu her zaman için eski alışkanlıklar, dar pratikçi eğilim ve anlayışlar dolduracaktır.

Coşkun MERT

Teslimiyetçi FKÖ misyonunu doldurdu

Filistin halkının mücadelesi devam ediyor

Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi uzun bir dönem Ortadoğu'nun en temel devrimci dinamiğini temsil etti. Emperyalizmin açıktan desteklediği siyonist işgale karşı Filistin halkı, Ortadoğu'nun karmaşık koşullarında, yıllar boyu cesur bir mücadele sergiledi. Amaç işgal altındaki toprakları kurtarmak, ulusal haklarına kavuşmak ve bağımsız, laik, demokratik ve ilerici bir Filistin Cumhuriyeti kurmaktı. Bu direniş ve mücadeleyi, yıllardır süregelen günübirlik siyonist terör, emperyalist güçlerin doğrudan müdahaleleri, gerici Arap rejimlerinin ihanet ve entrikaları bastırmaya ve tasfiye etmeye yetmedi. Sadece dönem dönem zayıflattı ve geriletti.

Filistin ulusal kurtuluş hareketinin doğrudan muhatabı her ne kadar hep İsrail olduysa da sorun başından bu yana gerici Arap rejimlerini ve emperyalizmi bir çok nedenden ötürü birinci derecede ilgilendirmiştir.

. Emperyalizmin bölgedeki kararlı ve sadık jandarması İsrail'in amacı, işgal altında tuttuğu Filistin topraklarını ilhak ederek coğrafyasını genişletmek, dünyanın dört bir köşesinden taşıdığı "kolonları" bu topraklara yerleştirerek yayılmacı politikasını sürdürmek ve sonuç olarak siyonizmin "Büyük İsrail" emelini gerçekleştirmek olmuştur. Filistin sorununun temel çelişkisini oluşturan bu boyutu berraktır.

Filistin halkının mücadelesi sadece siyonist işgale karşı direnmekle, savaşmakla sınırlı değildi. Emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığını ve hesaplarını da hedeflemek gerekiyordu. Zira, İsrail yayılmacı ve hegemonyacı politikasını ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarının jandarmalığı ile eşgüdümlü yürüttüğünden tüm emperyalist mihrakların aktif desteğin sahip oldu.

Filistin sorununun önemli diğer bir boyutu da Arap rejimlerinin Filistin ulusal kurtuluş hareketi ile olan değişken ve karmaşık ilişkileridir. En gericisinden en ilerici maskelisine kadar tüm Arap rejimleri Filistin sorununun Filistin halkının bağımsız, demokratik, laik ve ilerici talepleri doğrultusunda devrimci çözümüne başından beri karşı çıkmışlardır.

BAAS'çılar Filistin ulusal kurtuluş hareketini ideolojik etkileri altına alarak bölgede Arap milliyetçiliğini yaymayı hesaplıyorlardı. Petrol şeyhleri biricik kudretleri olan dolar gücünü kullanarak Filistin direnişi üzerinde etkinlik kurmak ve mücadeleyi sabote etmek istediler. Ürdün Kralı da sorunu kendi tahtının geleceğini garantiye alan bir platforma çekmeye çalıştı.

FKÖ Filistin sorununa doğrudan müdahale eden, onu denetim altına almak, saptırmak, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen bu gerici mihraklar ve hatta mücadeleyi açıktan bastırmaya çalışan emperyalist güçler arasında sürekli mekik dokumuştur. Kimilerinin mali yardımından, kimilerinin ikamet olanaklarından ve lojistik desteğinden faydalamaya çalışmış, ABD'nin katı tavrını yumuşatmak umuduyla Avrupalı emperyalistlerin eşiklerini aşındırmıştır.

Uluslararası düzeydeki bazı nesnel etkenlerin, karşı devrimci dalganın olumsuz etkilerinin payını saklı tutmak kaydıyla FKÖ önderliğinin politikasındaki ilkesizliği, ilişkilerindeki omurgasızlığı Filistin sorununu bilinen sürece sokmuştur. Filistin halkının kimseye verecek zerre kadar ödünü yokken, FKÖ'nün bu ilişkilerinin her birisi başlı başına bir ödünün karşılığında mümkün olmuştur. Bu ödün süreci emperyalizmin Filistin halkını resmen suçlu kürsüsüne oturtmasıyla sonuçlandı. Filistin halkı sanki siyonist işgalin kurbanı değil de yaşanan trajedinin başlıca ve tek suçlusuymuş gibi muamele görüyor.

Bir halkın vatanıyla birlikte coğrafyadan silinme operasyonu başlatıldı. 1948'de 800 bin Filistinli bir anda sürgün edildi, topraklarına ve mallarına el kondu, yüzlerce Filistin köyü dinamitlendi, yok edildi. Siyonizm mülteci kamplarında, sokaklarda, hastanelerde, okullarda, dahası Lübnan'daki sürek avında on binlerce Filistinliyi katletti. Dünyanın en azgın terörist devletinin

ordusu, milisleri ve "kolonları" sokaklarda günübirlik çocuk kurşunlamaya devam ediyorlar. 25 Şubat '94 katliamını düzenleyen siyonist/faşist Kach örgütünün şefi Baroukh Marzel, *"Kan dökülmesine neden olmamış Filistin karşıtı bir eylemde ne ciddiyet ne de şeref vardır!"*, diyor.

Bu durumda imzalanan anlaşmanın kayıtsız şartsız bir teslimiyet senedinden başka bir değeri ve anlamı yoktur. Anlaşma ile, 27 yıllık askeri işgalin maddi ve manevi sonuçları bakımından İsrail aklanmış bulunuyor. FKÖ önderliği Filistin halkının tarihsel direnişini, mücadelesini ve bu mücadelenin değerlerini, direnişin kazanımlarını iğrenç bir diz çöküş potasına akıttı. Ulusal bağımsızlık için savaşımı bir kasaba muhtariyeti karşılığında İsrail'e sattı.

Bu anlaşma ile İsrail Filistin halkı üzerindeki egemenliğine uluslararası hukuk kurallarına uyarlamış yasal bir sömürgecilik statüsü kazandırmıştır. 29 Nisan'da Paris'te imzalanan anlaşmanın ekonomik bölümü İsrail'in hegemonyasını daha da sağlamlaştırıyor. Karar yetkilerinden ve hareket serbestliliğinden arındırılmış olan ekonomik anlaşma, özerklik atfedilen bölgeleri İsrail için ucuz bir işgücü deposuna dönüştürdüğü gibi aynı zamanda kelepir İsrail ürünlerinin kolaylıkla piyasaya sürülebileceği kapalı bir iç pazar konumuna indirgiyor.

FKÖ önderliği "Nihayet zafer!", emperyalistler ise "Nihayet barış!" çığlıkları atarlarken, kimileri antlaşmanın içeriğine ilişkin daha isabetli değerlendirmelerde bulunuyorlar. Örneğin FKÖ Ulusal Konseyi eski üyesi Edward W. Saide göre, *"anlaşma Filistin halkı için bir teslimiyet belgesi, bir nevi Versailles antlaşmasıdır"* dır. İsrailli yazar Amos Oz olayı "siyonizmin tarihsel ikinci büyük zaferi" olarak anıyor. ABD eski Dışişleri Bakanı James Baker ise, İsrail *"FKÖ'nün Filistin halkının temsilcisi olduğunu kabul etmek"* dışında hiç bir tavizde bulunmamıştır diyor.

Buna karşılık FKÖ İsrail'i tanım kla ve önerdiği anlaşmayı imzalamakla Filistin halkının en meşru taleplerinden vazgeçti ve bu uğurdaki mücadeleyi tasfiye etme sürecini başlattı. İntifada terörün ve şiddetin değil, Filistin halkının işgale karşı meşru direnme h kkının, isteminin ifadesidir. FKÖ'nün bu cesur mücadeleyi pazarlayarak elde ettiği sonuç Güney Afrikayı hatırlatıyor. Bantoustan, Apartheid'in Güney Afrika'da oluşturduğu otonom zenci yerleşim bölgelerinin, ırkçı gettoların adıdır. FKÖ önderliğinin Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesini, İntifada'nın kazanımlarını Avrupa'nın lüks otel localarında pazarlamanın sonucu da, biri Gazze şeridinde öteki de Eriha'da olmak üzere iki tane Bantoustan elde etmek olmuştur.

FKÖ imzaladığı teslimiyet anlaşmasıyla misyonunu doldurdu. Ancak bu Filistin halkının mücadelesinin sonu anlamına gelmiyor. Roller değişmiştir. FKÖ bundan sonra işgalci İsrail ordusuyla yakın bir işbirliği içinde genç Filistin burjuvazisinin palazlanmasını güvence altına almaya, egemenliğini oturtmaya çalışacaktır. Filistin polisi İsrail ordusunun yardımcı gücü rolünü oynayacak, intifadayı bastırmada, Filistinli emekçilerin mücadelesini kırmada kullanılacaktır. Bunun ilk denemesi bir yıldır başka bir düzeyde yapılıyor. Arafat'ın güvenliği İsrail'in kötü ünlü istihbarat örgütü Mosad'la yakın bir işbirliği çerçevesinde sağlanıyor.

FKÖ önderliğinin bu ihanetine Filistin halkı sessiz kalmadı. İhanete ve teslimiyete muhalefet heterojen ve dağınık olmasına karşın yaygın ve potansiyel olarak güçlüdür. Petro-dolarlarla keyf çatan mülteci önderliğin intifadaya hükmedemediği, onu dizginleyemediği biliniyor. Şam'ın vesayeti altında da olsa, içlerinde Hamas ve İslami Cihat örgütünün de bulunduğu, teslimiyete karşı çıkan bir çok örgüt bir muhalefet bloku oluşturdu. FKÖ'nün yönetim, ileri kadrolar ve Arafat'ın yakın danışmanları düzeyinde büyük çaplı ve şiddeti de içeren bir "ayıklama" gerçekleştirildi ve pazarlıklara k rşı olan unsurlar tasfiye edildiler. Bu muhalefet kendisini önümüzdeki süreçte, Filistin emekçilerinin kof anlaşmanın gerçek muhtevasını pratikte yaşayarak gördüklerinde, ifade edecektir.

C. KAYNAK

Devrimci Gençlik Hareketi

ÇIKTI

EKSEN Yayıncılık

ANKARA'da 1 Mayıs mitingi

1 Mayıs'a kızıl rengini komünistler verecek!

Ankara'da da 1 Mayıs mitingin katılım oldukça yüksekti. Devrim ve 1 Mayıs şehitleri için sol yumruklar havada saygı duruşu yapılması, kızıl bayrakların alkışlarla karşılanması, sayısı biri ikiyi geçmeyen Türk bayrağına karşı tahammülsüz davranılması, "Kahrolsun sermaye iktidarı!" ve "Yaşasın halkların kardeşliği!" gibi sloganların kitlesel katılım bulması, miting sonrası polis barikatlarının zorlanması ve çatışılması gibi olaylar mitingteki devrimci ve politik havayı yansıtıyordu.

Ancak, mitingin havasından hareketle işçi sınıfının bilinç düzeyi hakkında bir değerlendirme yapmak yanıltıcı olacaktır. Zira kitlenin önemli bir bölümünü memur sendikaları ve belediye işçileri ile demokratik kitle örgütleri ve politik gruplar oluşturdu. Türk-İş ve DİSK'in son derece düşük katılımla yer aldıkları mitingte Hak-İş'in esamesi bile görülemedi. Uğur Mumcu yürüyüşüne daha kitlesel katılmak için yarışan bazı sendikalar, yapılacağı bir yıl öncesinden bilinen 1 Mayıs mitingine ise büyük bir lakayıtlıkla hazırlanmışlardır. Mitingte özellikle iktidarı ve kapitalizmi teşhir etmekten, sermaye sınıfının son ekonomik kararlarını, özelleştirmeleri, KİT'lerin kapatılmasını protesto etmekten kaçındıkları gözlendi. Kürsüden genel grevi çağrıştıracak tek bir slogan dahi atılmadı. Mitinge damgasını vuran genelde kamu çalışanları ve belediye işçileri oldu.

Gerek kamu çalışanları sendikalarının ve gerekse belediye işçilerinin son dönemde işçi sınıfının diğer kesimlerine göre daha sol ve devrimci bir söylem içinde oldukları biliniyor. Bu ayrıca tahlil edilmelidir. Ancak şu kadarı söylenebilir: Bu alanlarda, 12 Eylül öncesinden kalan ya da SHP döneminde işe alman popülizm kökenli bir sol birikimin etkinliği sözkonusudur. Kamu çalışanları içerisinde sendikalaşmada bunlar başı çekmiştir. Belediyelerde ise sendikal rekabet "solcuları" öne çıkartmıştır. RP'nin seçim başarısından sonra, tensikatların ve baskı koşullarının gündeme getirdiği bir tepki oluşmuştur. Popülizm bu faktörler temelinde ve sendikalist bir çizgi üzerinden bu alanlarda bir güç birikimi sağlamıştır. 1 Mayıs mitingine katılan memur kitlesi, daha ziyade kentteki kamu çalışanlarının sendikal alanda en aktif unsurlarından oluşuyordu. Bu kesim ise, önemli ölçüde popülist hareketlerin etkisi altındaydı. "Kahrolsun sermaye iktidarı!" ve "Yaşasın halkların kardeşliği!" gibi politik sloganlara yoğun bir katılımın sağlanmasında bunun rolü küçümsenemez.

Ancak söylem ile bilinç arasındaki uzaklık; "Kahrolsun sermaye iktidarı"! sloganının yaygınlığına rağmen, sosyalizmi hedefleyen sloganların fazla rağbet görmemesinde, halkların kardeşliği net olarak vurgulanırken "Kürdistan'a özgürlük!"ten kaçınılmasında ve "Bağımsız Türkiye!" solganlarında ortaya çıkıyordu.

Mitingin bitimi ile birlikte kitle Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Ancak polisin korteji 3-4 kez bölmesi sonucu Sıhhiye köprüsünün altına gelindiğinde kitle iyice azalmıştı. Polisin müdahaleleri ise kitleyi elektriklendirdi ve burada daha politik sloganlar hakim oldu: "Genel grev-genel direniş!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" Kitle köprünün üzerinde sıkışınca polis bundan yararlanarak coplarla ve kalaslarla saldırdı. Merdivenlerden inmeyi başaran göstericilerin polisi taş yağmuruna tutması polisi iyice azgınlaştırdı. Birçok insan polisin darbeleri sonucu ağır yaralandı. İşçiler kırdıkları pankart sopaları ile polise direndiler.

Sonuç olarak: "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganının genel bir katılım bulması, "Kirli savaşa hayır!" sloganının da azımsanmıyacak bir katılıma ulaşması kitlenin şovenizme karşı tepkisini dile getiriyordu. Bugün bilinç düzeyleri ne olursa olsun, onbinlerce kişinin "Kahrolsun sermaye iktidarı!" sloganını öfkeyle bağırması, bu topraklardaki devrimci mayalanmaya işaret ediyordu. Yine 1 Mayıs marşının en geniş bir katılımla söylenmesi ve polisle çatışılması da kitlelerin bilenen sınıf kinini ortaya koyuyordu.

Ankara'da 1 Mayıs gösterilerinden çıkarılacak önemli dersler vardır. Görevimiz, 1 Mayıs'ları militan kavga günlerine çevirmek için fabrikaları alanlara taşımak ve alanları komünizmin şiarlarıyla doldurmaktır. Bu bilinçle, önümüzdeki dönemde bütün dikkatimizi fabrikalara yöneltmeli, öncü işçileri saflarımıza kazanmalıyız.

1 Mayıs'a gerçek kızıl rengini vermek görevi komünistlerin önünde duruyor!

Ankara'dan Ekimciler

Düzen işçilerin ve Kürtlerin Adana'sından korkuyor

1 Mayıs'a bir kez daha izin verilmedi

1 Mayıs bu yıl da Adana'da alanlarda kutlanamadı. Türk-İş, DİSK ve kamu emekçileri sendikalarından oluşan Demokrasi Patformu yürüyüş ve miting için başvuru yapmıştı. Ancak İHD, CHD ve Halkevleri vb. de yeraldığı platform sendika bürokratlarının inisiyatifini aşamadı. Her yıl tekrarlandığı gibi başvuru devlet tarafından "kamu düzenini bozacak olaylar çıkabileceği" gerekçesi ile reddedildi.

18 yıldan bu yana Adana'da 1 Mayıs'ın kutlanamaması devletin bilinçli bir politikasının bir ürünüdür. Adana Kürt ulusal hareketinin sesini duyurduğu metropollerden biridir. Aynı zamanda işçi sınıfının yoğun olduğu bir kenttir. Bu özellikleri ile Kürt özgürlük mücadelesi ile işçi sınıfının buluşma noktası dır. Düzen Adana'nın bu konumunu gözeten bir politika izlemekte, bu iki devrimci dinamiğin bir araya gelmesini engellemeye çalışmaktadır.

Öte yandan devlet ile burjuva sendikacılarının gizli işbirliği içinde olduklarından kuşku duyulamaz. Devletle el altından yapılan gizli bir anlaşma ile 1 Mayıs mitingi 1 Haziran'a ertelenmiş oldu. Tertip Komitesi bir basın toplantısı düzenleyerek, yasaklama kararını duyurmakla yetindi. İfadelerinde bir kınama sözcüğü dahi geçmedi. Devlet ile burjuva sendikacıların gelişmeleri bu kadar kolay bir şekilde belirleyebilmiş olmasının en temel nedeni kuşkusuz, devrimci hareketin güçsüzlüğü ile işçi sınıfının öncüsüzlüğüdür.

1 Mayıs'ın yasaklanmasını delenler ise yine işçiler oldu. Seyhan Belediyesi temizlik işlerinde çalışan işçiler, 1 Mayıs'ı alanlarda olmasa da işyerlerinde sloganlarla kutladılar. Yapılan konuşmalarda, 1 Mayıs'ın dünya işçilerinin mücadele günü olduğu vurgulandı. 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasının engellenmesi protesto edildi. Polis 1 Mayıs'ı eylem ve sloganlarla kutlayan işçilere saldırmakta gecikmedi ve 13 işçi gözaltına alındı.

'94 1 Mayıs'ı devrimci hareket ile işçi sınıfının ayrı yerlerde durmaya devam ettiği, sendika bürokratları ile devlet engelinin aşılamadığı ve 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanamadığı bir gün olarak yaşandı. Kuşkusuz bu tablo, işçi sınıfının bugünkü hareketliliği ile bir tezat oluşturuyor.

Fakat bu durum geçicidir. Yürütülecek militan bir politik-örgütsel faaliyet ile işçi sınıfının hareketliliğinin sağladığı avantajlar bunu aşmayı olanaklı hale getirecektir..

Adana'da 1 Mayıs faaliyetleri

Bizim için bu yılki 1 Mayıs faaliyetlerinin özel bir yeri ve önemi vardı. Çünkü '94 1 Mayıs'ı "işçi ve emekçiler açısından düzen saldırılarına yığınsal ve militan bir karşı koyuşu örgütlemek için önemli bir imkandı." Bunu en iyi şekilde değerlendirmek, 1 Mayıs'ı alanlarda kutlanan bir mücadele gününe dönüştürmek gerekiyordu. Öte yandan özellikle son bir yıldır yaygın ve militan bir şekilde sürdürdüğümüz politik çalışmamızı daha güçlü ve etkili bir tarzda sürdürmek, bunu kalıcılaştırmak ve yeni kazanımlar elde ettiğimiz bir döneme dönüştürmek bizim için bir başka önemli adım olacaktı.

Faaliyetimize "1 Mayıs'ta mücadele bayrağını yükseltelim!" başlıklı bildirimiz ile başladık. "Yaşasın 1 Mayıs!" başlıklı bildiri, kuşlama ve çeşitli sloganlar içeren afişlerle devam ettik. Propaganda materyallerimiz işçi ve emekçi semtlerine yaygın olarak ulaştırıldı. Kuşlamalar ise günün en kalabalık saatlerinde semt pazarlarında yapıldı.

Faaliyet süresi boyunca yürütülen çalışmalarda asgari başarı sağlanmıştır. Kısa bir zaman dilimine sığdırılmasına rağmen, bütün propaganda malzemeleri tümüyle kullanılmış ve belirlenen hedeflere ulaştırılmıştır. Ancak bazı eksikliklerimizin olduğu da bir gerçektir. Propaganda materyallerinin zamanında hazırlanması kaydı ile, daha etkin ve yaygın bir çalışma örgütleyebilir, yeni alanlara, fabrika servislerine vb. ulaşan bir çalışma yürütülebilirdi.

Komünistler dışında, Adana'da hemen hiç bir sol grup, 1 Mayıs'a dönük illegal bir çalışma örgütlemedi. Hemen tümü yasal olanaklar üzerinde yükselen ve bununla sınırlı bir çalışma yürütüldü. Bu bile geçmiş yıllarla kıyaslandığında, cansız ve zayıftı. Bunun devrimci hareket için önemli bir kayıp ve ciddi bir sorun olduğunu söylemek gerekiyor.

Adana'dan Ekimciler

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Niyazi Aydın: Gerçek bir enternasyonalistti

Kürt ulusunun özgürlük savaşımının bir neferi daha katledildi. Niyazi Aydın'ın cesedi karakolun 100-200 metre ilerisinde toprağa gömülmüş olarak bulundu. Türk devletinin günlük katliam bilançolarına alışık yığınlar için bu cinayet de kanıksanmış olmalı. Üstelik kontr-gerillanın hemen hergün 3-5 cinayet işlediği Kürdistan'dan bahsediyorsak.

Niyazi Aydın yaşamını ve yüreğini Kürt ulusunun özgürlüğüne adamıştı. Bulunduğu alanda militan kişiliği ve saygınlığıyla dikkat çeken bir devrimci idi. Tüm-Sağlık Sen'in kuruluş döneminde sağlık çalışanlarını örgütleme sürecinde başı çekmişti. Kısa zamanda Tüm-Sağlık Sen Diyarbakır Şubesi sendikanın en örgütlü, kitlesel ve nitelikli şubesi haline gelmişti. Öyle ki bugün bile Kürdistanlı sağlık çalışanlarının sendikanın genel politikalarının belirlenmesinde önemli bir ağırlığı vardır.

Sömürgeci devlet N. Aydın'ı önce ülkesinden kovdu. İç Anadolu'ya sürgün etti. O ise istifa etti ve özgürlük mücadelesindeki yerini aldı.

O gerçek bir enternasyonalistti. Sömürüsüz, savaşsız bir geleceğin yalnızca proletaryanın iktidarı alması koşullarında gerçekleşeceğinin bilincindeydi. Ona göre gerçek kurtuluş için gerekli olan sosyalizmdi. Türkiyeli komünistlere oldukça saygı duyar, bunu davranışlarına yansıtır ve konuşmalarında sık sık vurgulardı. Ulusal harekete yönelik dalkavukça övgülere prim vermezdi. Yoldaşça eleştirileri ise her zaman saygıyla dinlerdi. Kendisi de Türkiyeli komünistleri açıktan eleştirirdi. Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin sınıf hareketine muazzam olanaklar sunduğu gerçeğini anımsatarak Türkiye işçi sınıfının iktidar mücadelesinin Kürt ulusunun kurtuluşuna en tam ve en gerçek destek olacağını vurgulardı. Sınıfın öncü partisinin kurulması ve sınıf hareketine önderlik etmesi ertelenemez bir görev olarak komünistlerin önünde durmaktaydı.

Bir kaç kez gözaltına alındı. İşkence gördü. Her seferinde başı dik, mücadelesine kaldığı yerden devam etmek üzere geri döndü. Onu dize getiremeyen Türk devleti çareyi öldürmekte buldu.

O her savaşın bir bedeli olduğunun bilincindeydi. Bu bedeli de tereddütsüz ödedi. Halkların üzerine bomba yağdıranların tarafında olmadı. Güney Afrika'da, Meksika'da, Filipinler'de, Kürdistan'da yeni ve güzel bir dünyanın kurulması için bedenlerini feda edenlerin arasına katıldı.

Tarihin en devrimci sınıfı proletaryanın savaşımına omuz veren komünistler tüm devrimcilerin dostudurlar. Niyazilerin, Sabahatların, Erdal Erenlerin ve daha nicelerinin yarattığı geleneğe sahip çıkmalı, onların yaşamlarından örnek almalıdırlar. Öyle ki bir komünist için en büyük mutluluk, *"Sizin aşağılık ve kokuşmuş düzeninizi reddediyorum. Ben en yüce değerin insan olduğu sosyalizm için savaşıyorum. Bu savaşta benim bedenimi özgürlük ve sosyalizm uğruna mücadele eden kardeşleriminki gibi ortadan kaldırabilirsiniz. Ama haklı olan benim. Zafer benim haklı davamın olacaktır. Siz ise öldürdükçe tükenmektesiniz"* diyebilmektir.

Niyazi Aydın yiğit bir devrimci idi. Yüreğini komünistlerin dostluğuna açmıştı. Örnek yaşamı mücadelemize örnek olsun.

D. Çağlayan

Yüreğir Belediyesi işçilerinin direnişi sürüyor

Adana Yüreğir Belediyesi yeni başkanı DYP'li Ömer Topçu'nun ilk işi eski belediye yönetimince işe alman 216 işçiyi kapı dışarı etmek oldu. Bu işçilerden 56'sı kadrolu olup, 160'ı geçici işçidir. İşçiler DİSK Genel-İş 2 No'lu sendikaya üye. Atılan işçilerden ancak 26'sı işe geri alınmıştır. Geriye kalan işçilere, bakanlık genelgesi uyarınca bir takım sosyal haklarının verileceğini söyleyen Ömer Topçu bu vaatlerini yerine getirmemiştir. Bunun üzerine 70 dolayında işçi yaklaşık 10 günden bu yana belediyenin önünde aileleriyle birlikte direnişlerini sürdürüyorlar. Devrimci Basın Platformu'ndan destek isteyen ve birçok demokratik kitle örgütlerinden de duyarlılık ve dayanışma talep eden direnişçi işçileri 29 Nisan günü dayanışma ziyaretinde bulunduk. Orda bulunduğumuz sırada birkaç sendika yöneticisinden oluşan bir heyet de dayanışma

ziyaretine gelmişti. "İşimizi emeğimizi istiyoruz, kararlıyız!" ibareli bir pankartın önünde oturma eylemi yapan işçiler, Demokrasi Platformu adına geldiklerini söyleyen bu heyete ilgi göstermedi. Bu arada işçilerle kaynaşan devrimciler "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını attılar. İşçiler pankartlarının üstüne "Yaşasın 1 Mayıs!" ibareli bir afiş açtılar. "Yaşasın 1 Mayıs!" diye bağırarak sembolik de olsa 1 Mayıs'ı kutladılar.

C. Cemre/Adana

Zorlu bir dönem başlıyor

Özelleştirme saldırısıyla hız kazanan toplumsal muhalefet Ankara'da peşpeşe meydana gelen toplantı ve gösterilerle yeni bir boyut kazanıyor.

Öğrenci gençliğin haklı istemi olan parasız eğitime yönelik gösteri polisin saldırısıyla bir vahşete dönüştü. MEB önünde toplanan yaklaşık 500 öğrenci "Paralı eğitime hayır!", "Kahrolsun gerici-faşist eğitim!" sloganları attılar. Yolu Kızılay civarında trafiğe kestiler. Geniş güvenlik önlemleri önceden alınmıştı. Sloganlarla beraber coplar inmeye başladı. Ezilenler ve yaralananlar oldu.

Aşağı doğru koşan öğrenciler Yüksel Caddesi'nde pankartlar açtı. "Katil polis!", "Katil devlet!" sloganlarıyla tekrar biraraya geldiler. Dörtbir koldan saldırılar hız kazandı. Olayı görüntülemek isteyen foto muhabirleri tartaklandı, aynı akibete kameramanlar da maruz kaldı.

Çevrede bulunanlar, hak isteminde bulunan bu insanların vahşice coplanmasına yuh çekmek dışında bir tepki göstermediler. Çok sayıda insan yaka-paça gözaltına alındı. Mithatpaşa Caddesi denilebilir ki polis otolarıyla adeta işgal edilmişti. Son bir haftadır gün geçmiyor ki, Ankara bir kitle eylemiyle sarsılmasın.

Zorlu bir dönem başlıyor. Kitleler örgütsüzlüğü yakıcı bir biçimde hissediyorlar. Örgütsüzlük nedeniyle diktatörlüğün saldırıları karşısında savunmasız kalıyorlar. Şimdiden kendilerini savunmak için önlem almayı düşünen insan sayısı hiç de az değil. Molotof, sopa, taş ve zincir ile karşılık vermeyi düşünenler var.

Ekimci olarak biz de saflarda yer aldık. Sınıf hareketinin gelişmesine paralel olarak bizler de döğüşerek, gerçek silahlarımıza kuşanarak öne çıkmalıyız. Bu karanlığı yarmanın başkaca bir yolu yok. Savaşarak güçleneceğiz ve bu düzeni tarihe gömeceğiz.

N. Şimşek/Ankara

Partiye, devrime ve sosyalizme yürüyoruz

1 Mayıs'a yönelik faaliyetlerimize kent genelinde başladık. Afişlerin elimize geç ulaşması bir talihsizlik. Zira geçen her dakika aleyhimize işliyor. 1 Mayıs yaklaştıkça polisin kente olağanüstü denetimi başlıyor.

1 Mayıs'a yönelik bildirilerin dağıtımıyla faaliyete başladık. Grup olarak kendimize seçtiğimiz çalışma alanında mümkün olduğunca elden bildiri dağıttık. Dağıtım yaptığımız semt sol görüşlü. Sivas kökenli insanlar yoğunlukta. Düzen buraya baskı ve işkencenin yanısıra her türlü yozlaşmayı da bir miktar taşımış. Ama insanların devrim ve sosyalizme olan sempatilerini yokedememiş.

Elden verdiğimiz bildiriler ilgiyle karşılandı. Önümüzdeki dönemde buralarda ısrarlı bir çaba ortaya koyacağız. Bunun için ilk ilişkiler kapısı aralanmıştır. İlerleyişimiz yavaş ama emin adımlarla devam ediyor. Tüm ısrarımız fabrika alanları üzerinedir, onu gecekondu ve gençlik izlemektedir.

Çevre ilişkilerden bize yoğun bir ilgi var. Pratik faaliyete yeterince katamadığımız bu insanlar daha çok İstanbul ve İzmit'te işçi sınıfı ve hareketinden birşeyler bekliyorlar. Bu bir yanı ile hala birşeylerin burada oturmadığını işaret etmektedir. Bunun nedenlerinin ve çözümlerinin farkındayız.

Hareketimiz '92'den bu yana buzu kırmış, yolu açmıştır. Kitlelerle sımsıkı ilişkiler kurup, fabrika, bölge ve semt örgütlerine ulaşma sorunumuz vardır.

İnatla, sabırla, özveriyle partiye, devrime ve sosyalizme yürüyoruz. Hedefe mutlaka varacağız. Tüm komünistler EKİM saflarına!

Ankara'dan bir Ekimci

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Lenin'den siyaset dersleri...

Ekonomik kriz ve devrimci kabarma

"Şüphesiz ki, endüstriyel buhranın detaylı bir şekilde incelenmesi çok önemlidir. Fakat buhran hakkındaki hiçbir veri -ideal ölçüde doğru da olsa- devrimci med ve cezirin kabarmasının yakın ya da uzak olduğu sorununu gerçekten çözemez: Çünkü böyle bir kabarma önceden hesabedilmesi imkansız olan binlerce ek faktöre bağlıdır. Şurası kesin ki, ülkede bir tarımsal burhan temeli ve endüstride durgunluk olmaksızın, derin politik buhranlar imkansızdır. Fakat eğer genel platform oluşmuşsa, bu depresyon genel olarak işçilerin kitle mücadelesini bir süre için geciktirip geciktirmeyeceği, ya da olayların *belli bir aşamasında aynı* depresyonun yeni kitleleri ve taze güçleri siyasi mücadeleye itip itmeyeceği konusunda bir sonuca varmamıza izin vermez. Böyle bir soruya cevap vermenin tek bir yolu vardır: Ülkenin tüm politik hayatının ve özellikle proletarya kitlesinin havasının ve hareketinin durumunun nabzını dikkatli bir şekilde yoklamaktır. Örneğin, geçenlerde Rusya'nın farklı bölgelerinde hem endüstri, hem tarım bölgelerindeki parti işçilerinin raporlarında ajitsayona duyulan ilgiye, taze güçlerin akışına ve şüphe götürmez bir uyanışın varlığına işaret ediliyordu. Bunu, bir taraftan öğrenciler arasındaki kitle huzursuzluğunun başlaması ile ve öte yandan da Zemstvo kongrelerinin yeniden başlatılması girişimleriyle karşılaştırırsak, olaylarda bir dönümü, geçen sekiz ayın keskin durgunluğunu bozmakta olan birşeylerin varolduğunu farkedebilirsiniz. Bu dönüş ne kadar kuvvetlidir, açık mücadelenin yeni bir devresi için bir aşama mıdır? vb. Bunu olgular gösterecektir. Şu anda yapabileceğimiz her koşul altında yapmamız gereken şey, illegal parti örgütünü kuvvetlendirme çabamızın şiddetini artırmak ve proletarya kitlesi arasındaki ajitasyonumuzu on misli çoğaltmaktır. Kitlelerin düşüncesinin gerçek durumunu geniş ölçüde ancak ajitasyon açığa çıkartabilir, ancak ajitasyon Parti ve tüm işçi sınıfı arasında yakın bir işbirliği yaratabilir. Ancak her grevi, işçi sınıfının hayatındaki her önemli olayı, hakim sınıflar arasındaki veya bu sınıfların bir kesimi ya da diğer kesimi ile otokrasi arasındaki çatışmaları, Duma'da Sosyal-Demokratlar tarafından yapılan her konuşmayı, hükümetin karşı-devrimci politikasının her yeni ifadesini, vb. politik ajitasyonunun amaçları için kullanmak -ancak böyle bir çalışma devrimci proletaryanın saflarını bir kere daha birbirine yaklaştırabilir ve önümüzdeki yeni ve tayin edici savaşların olgunlaşma koşullarının hızı konusunda bir karar vermek için doğru veriler sağlanır."

Kasım 1908